

Josef HAUSMANN

Základy mužského šovinismu

Předmluva ke druhému vydání

Fakt, že první vydání bylo rozebráno během dvou měsíců, je smutným dokumentem toho, že diskutovaná problematika tíží mnoho lidí, samozřejmě hlavně mužů. Ženskou část čtenářstva kniha rozděluje ostrým řezem na dvě části. Na tu rozumnější, která se se mnou zásadně nepře, a na ty ostatní, které mě nenávidí a o kterých kniha de facto pojednává.

Přiznávám, že jsem zaskočen početností té první části, o které jsem se domníval, že bude tvořena pouze řídkými výjimkami. S reprezentantkami té druhé části pak v různých obměnách vedu v podstatě tento rozhovor:

Já: „Proč jsi naštvaná?“

Ona: „Četla jsem kus těch tvejch žvástů“.

Já: „Co konkrétně myslíš, že není pravda?“

Ona: „Třeba to, jak tam píšeš, že na nás kromě přirození nic není“.

Já: „Ale my mužský všechno ostatní nalezneme u kamarádů a lepší. Lépe si s nimi pochlastáme, srdečněji se zasmějeme, kvalitněji si zahrajeme šachy, tenis, na čundru sneseme větší nepohodu, na skalách vylezeme obtížnější cesty, lépe si zahrajeme fotbal, ve větší pohodě si zazpíváme i zařveme, větší kus práce s nimi zastaneme atd. Co mně, kromě svého těla, můžeš prosím tě nabídnout, co bych u kamarádů neměl? Jakou oblast života kromě sexu mně můžeš pokrýt lépe než kamarádi? No řekni sama, můžeš na to něco logického namítnout?“

Ona: „Jo, že seš úplnej magor“.

Srpen 1996 Josef Hausmann

Předmluva ke třetímu vydání

Dlouho jsem nemohl nalézt argument proti námitce často vznášené znechucenými čtenářkami: „Co jiného mohlo z takového debila vypadnout, než takováhle blbost“.

Aby se vnitřně vypořádaly s vlastním nelichotivým obrazem, který se jim v knize zrcadlí, odsoudí její obsah jako snůšku hovadin a protože argumenty je třeba podpořit důkazy, podloží své tvrzení tím, že prohlásí autora za vola. To se samozřejmě těžko vyvrací. Ale našťastí na tom nezáleží. Já přece nejsem autorem těchto myšlenek. Já jsem jenom jejich sběratelem, já jsem je jen tak říkajíc zaznamenal na magnetofonový pásek u táborových ohňů, po hospodách, mezi sportovci, opilci, dobrodruhy i „řádnými občany“.

A při této konečně nalezené argumentaci mohu oponentce předhodit něco na způsob: „Kdyby byla tato kniha výkřikem bezvýznamného blázna, nerozčilovala byste se takhle. Vy ale tušíte, že tímto způsobem přemýšlí většina chlapů. Bojí se třeba to říci otevřeně, ale myslí takhle, toho vašeho nevyjímaje, i když si stokrát budete myslet a stokrát mě i sebe samu přesvědčovat, že on takový není, protože takového grázla byste si v životě nevzala.“

Mně ale autorství těchto myšlenek nepřipisujte. Za to, že voda teče s kopce, v noci je tma a chlapi jsou takoví, může Stvořitel. Jemu si stěžujte!“

Červenec 1997 Josef Hausmann

Úvod

Pojem „mužský šovinismus“ s celým svým nenávisným podtextem nezavedli pochopitelně muži. Ti se mohou ženám posmívat, cítit se nad nimi nadřazení, ale v podstatě je mají rádi, ožívají v jejich společnosti, nechávají se jimi motivovat k veledílům i zločinům, uznávají jejich nezastupitelnost a nesčetnými pozornostmi, dary, obětmi a hudebními, básnickými a vůbec uměleckými díly to dokazují. Přes všechny ženské iracionální projevy a mnohdy i příkoří si uvědomují, že je potřebují. Pojem „mužský šovinismus“, zavedly americké feministky, které muže nenávidí, nepotřebují, a tudíž cejchují muže, kteří jsou normální, a projevují tedy fyzický zájem o ženy, na „male chauvinists“ a „sexists“: Autor používá tento termín k tomu, aby odhalil a na pravou míru uvedl některé aspekty ženského chování, které jsou nám každodenně podsouvány s takovou samozřejmostí a frekvencí, že se pomalu stávají pravdou. Příkladem za všechny budiž následující modelový rozhovor dvou žen: „On s ní žil jenom kvůli posteli. Na to mu byla dobrá. A pak od ní utekl“. „Zmetek jeden, takoví jsou všichni mužští! O nic jiného jim nejde“.

My se však musíme ptát objektivně: A ona s ním nespala? Ona z toho nic neměla? Bolelo ji to? Jestli ano, tak proč to dělala? Kdo ji k tomu nutil? Komu prospěje, donutíme-li někoho žít s někým, s kým nechce? Když jí to tak vadilo, proč neutekla ona dříve?

Publikace nemůže postihnout všechny fenomény ženského jednání, které nám, ale nakonec i jim samým, ztrpčují život. Čím častěji se tyto úlety projevují, tím spíše se muži staví do (zdánlivě) nadřazené role a tím silněji je v ženách indukován projev feminismu, který z nás dělá mužské šoviny. Na tomto místě je však třeba zdůraznit jeden důležitý aspekt, který zapřičiňuje to, že my muži (na rozdíl od feministek, které dovedou žít bez nás) nemůžeme žít bez žen (i když s ženami jen s potížemi). Jde totiž o to, že nejkrásnější vlastností ženy je ženskost. Měl-li někdo možnost soužití s vzácně se vyskytujícím tvorem, který je sice geno i fenotypicky ženou, ale jedná dokonale logicky, nehysterčí, netrojčí, nevyhazuje peníze za hadry a voňavky, nevyčítá nesmysly a malichernosti atd., ten zjistil, že svět by jistým způsobem zhořkl, kdyby byly nešvary ženského myšlení vymýceny. Byl by ochuzen o prvek ženskosti, který nám sice leze na nervy, ale který podvědomě u žen do jisté míry vyžadujeme. Ač to zní sebeabsurdněji, cítíme se ve větší duševní rovnováze s tou iracionální bytostí, která nám nadává, když se nepřezujeme v předsíni a která nás nevyzývá k sexu, jen co se na chvíli s ní ocitneme sami, i když si v duchu přejeme vlastnosti opačné. Zde někde leží odpověď na ono Higinsovské „Why cannot be women like men?“

Historie lidstva je (kromě prehistorie) prakticky historií mužských počinů, vynálezů a rozhodnutí (ať už kladných nebo záporných). Tři královny, z nichž jedna byla prý po celý život pannou, jedna císařovna, jedna carevna a jedna doktorka přes fyziku, které měly v evropské historii moc a význam srovnatelný se svými mužskými protějšky, působí dnes na nás s odstupem času nežensky a žádná z nich se nezjevuje v mužských sexuálních fantaziích jako symbol ženské přitažlivosti, která sice není hlavním kritériem kvality člověka, nicméně však významným.

Polarita chování je nutná. Neznamená to však, že se tím automaticky překvalifikovává nespravedlivost na spravedlivost a nesmysl na smysluplnost. A už vůbec ne, aby na přehmaty žen nesmělo být upozorněno a nesměly být vykázány za příslušné meze. Situace v naší republice je z pohledu na „pokrok“ klasického amerického feminismu relativně docela zdravá. Stále ještě můžeme beztrně ženám lichotit, vyprávět jim lechtivé historky, lákat je do vypůjčených bytů a tisknout se k nim při tanci. Je naší povinností zachovat tento stav. Je totiž přirozený a příroda se na hlavu stavět nemá. Sexual harassment je první krok ke konci světa. Možná, že uvedením některých projevů na pravou míru přestanou ženy prosazovat své názory tak suverénně a celý nástup ženského feminismu se zpomalí, ne-li zhroutí.

Vím, že existuje jisté procento mužů, kteří mají na tuto problematiku jiný názor a kteří degradují zde uvedené názory na názory zakomplexovaného člověka. Na tomto místě chci upozornit, že z rozhovorů s desítkami mužů jsem poznal, jak se na věc dívá gró mužské populace a o to mi jde. Zároveň považuji za nedůstojné, abych výčtem svých „úspěchů“ na ženské frontě prokazoval svou kvalifikaci pro napsání této publikace.

Je snadné provést kritiku tohoto díla. Já sám bych to dovedl také. Mnohý psycholog se jistě vyřadí. Snadno pochopím kritiku ze strany žen a při diskusích s nimi jsem při obhajobě těchto názorů čelil nesmiřitelné kritice. Kritiku ze strany zdravých mužských však musím považovat za přetvářku. Chtějí si nalhat a nebo snad i věřit, že oni jsou jiní, jich se kniha netýká, protože oni problémy ve vztazích k ženám nemají? Ruku na srdce. Kolik procent mužů si může dovolit něco takového prohlásit!

Kapitola prvá

TYP FOTBALISTA

Za lásku bych dal život, ale za svobodu bych obětoval i lásku.

Sandor Petöfi

Nemohu nezačít všeobecně známou věcí, která je ale pro ženské myšlení natolik typická, že si zaslouží i zde být uvedena. Jde o známý fenomén „fotbalisty“, který se vyskytuje ve stovkách obdobných případů. Jak známo, muži podnikaví, hraví nebo ti, kteří mají záliby a koníčky, jsou všeobecně přitažlivější než bezbarví ňoumové. Dokáží-li navíc ještě v něčem vyniknout, jsou pro ženy přitažlivější o to více. Náš modelový fotbalista se stal předmětem obdivu jeho budoucí ženy, neboť měl atraktivní náplň svého volného času, bariéry mu tleskaly, měl sportem vypracovanou postavu, zkrátka jeho žena by o něho ztěžila projevila zájem, kdyby fotbal nehrál. Po svatbě ovšem jí začne fotbal lézt na nervy.

„Ten můj je furt v tahu, na všechno jsem sama, zápasy, tréninky, oslavy ...“ takto a podobně mu začne vyčítat jeho zálibu. Tím nutně dovede jejich vztah na rozcestí:

a) Fotbalista se nechá znechutit a řekne si: „Ať mám doma klid, než bych se s ní hádal to raději nechám fotbalu“. Nechááním fotbalu však zrušil i důvod, proč ho měla manželka ráda. Přestal provozovat to, co ji k němu přitahovalo, netleskají mu už bariéry, stal se z něho pecivál a manželka ho přestává milovat a hledá někoho jiného, kdo jí je schopen zaimponovat.

Ve verzi b) se chlap zatvrdí, fotbalu se nevzdá, na vysoké procento mu manželka neodejde, ale bude držkovat, bude nespokojená, zlá, bude na fotbal nevražít.

Všimněme si, že jak ve verzi a), tak ve verzi b) nemá chlap šanci s ženou kloudně vyjít. Ta se mu bude snažit podsunout tzv. kompromisní verzi, ve které by mohl hrát fotbal, ale omezeně s ohledem na ni a na rodinu. To je samozřejmě holý nesmysl. Fotbalista přeci nemůže přijít za trenérem a říci mu, že trénovat bude jenom ve středu a hrát bude jen zápasy doma. Navíc sport je charakteristický tím, že každý se chce zlepšovat, dokázat něco víc, vyhrát, postoupit, a to na jakékoliv úrovni. Takže neobstojí ani: „To musíš hrát divizi v Hradci? Jako by ti nestačilo hrát tady v Kotěhůlkách okresní přebor“.

Přítom žena věděla, koho si bere, do čeho jde, co ji s fotbalistou čeká. Proč jí jde na nervy, co jí před nedávnem imponovalo, proč je nespokojená, ať chlap fotbal hraje či nikoliv, to nikdo nevysvětlí. Je to jeden z mnoha schizofrenních projevů ženského nitra, se kterým se nedá nic dělat. Snad jen poradit chlapům, aby se svých zálib nevzdávali, neboť vzdají-li se jich, bude to ještě horší.

Kapitola druhá

JEDNOTLIVÉ KOMPONENTY SEXU A TYPY MUŽŮ KLASIFIKOVANÉ PODLE NICH

Krásnější než hory jsou jen hory, kde jsem ještě nebyl
Vladimír Vysockij

Sex se (alespoň z hlediska mužů) skládá ze tří hlavních komponent: estetické, dobytelsko-objevitelské a libidózní. Estetickou komponentu necháme nyní stranou, zde jsou věci jasné. Není třeba rozebírat, že na krásné tělo je krásný pohled, vyvolává v nás silnější a trvalejší vzrušení a každý jde raději se ženou, která je jeho typem. (Kéž by to okolnosti vždy umožňovaly).

Z hlediska dalších dvou komponent rozlišuji dva dominantní typy mužů - ti, u nichž převažuje komponenta dobytelsko-objevitelská (nazvěme tento typ „Dobyvatelem“) a ti, kterým více záleží na libidózní stránce (typ „Sedlák“).

Sedláková filozofie je založena na tom, že není třeba se nikam honit, je přesvědčen, že doma si užije nejlépe. Dobyvatelům se diví, co z toho mají, že se pořád musí za něčím hnát, proč, vždyť on to má doma jisté, nic nečekaného ani zlého ho doma nemůže potkat, neriskuje zdraví, morální prohru, pomluvy, prozrazení, časové ani finanční ztráty, dlouhý sexuální půst a další nepříjemnosti doprovázející Dobyvatelův styl života. Mnohdy však bývá sám skrytým Dobyvatelem a pokrytecky si namlouvá, že jím není. V tom případě se jedná o projev nedůvěry v sebe sama, nedostatku odhodlanosti překonat překážky spojené se sbalením nějaké nové ženské a vrozeného strachu z prohry. V době AIDSu má Sedlák pro své zbabělé chování ještě další alibistický argument, že by mohl něco chytit.

Dobyvatel výše zmíněnými jistotami opovrhne. Do nekonečna opakovaným sexuálním stykem s jednou partnerkou by si připadal jako ten, co tvrdí, že nemá cenu jezdit nikam daleko na hory, když Krkonoše jsou tak krásné. On tvrdí, že Sněžka je pěkný kopec, ale nemusí celý život tisíckrát lézt jenom na něj. Na světě jsou stovky dalších, vyšších i nižších, dostupnějších i nedostupných štítů, které jsou pro něho stálou výzvou. Pro Dobyvatele je rozhodující drama a strategie lovu, rizika a nejistoty jsou pro něho kořením sexu. Prozkoumat neznámý terén pod dosud nenadzvednutou sukni je to, co jej v sexuální oblasti nejvíce zajímá. Poleze raději po shnilém hromosvodu za neznámou ochechulí, co do krásy či intelektu o mnoho zaostávající za jeho stálou partnerkou, se kterou by býval ve stejnou dobu mohl v klidu, kvalitně a hlavně zaručeně souložit, a přitom vůbec neví, jak to u řečené ochechule dopadne, či spíše ví, že na 80 procent to dopadne blbě. Tisíckrát se přesvědčil, že zkoumaný terén je prakticky všude stejný, a po tisíci první se, puzen zřejmě geneticky zafixovanými rudimenty pravěkého lovce, rozeběhne za dalším neprozkoumaným objektem s myšlenkou: „Tohle ale bude určitě něco extra!“. Přitom nepřestává mít rád svou stálou partnerku a vztah k ní žádný zálet neovlivní. Naopak, když se k ní zase vrátí, pochutná si na ní o to lépe. Nepřejedla se mu totiž. Přejíst se můžeme pouze jídlem, které konzumujeme stále a beze změny. Naopak, občerstven novým zážitkem, vrací se k ní s radostí a energií, které se Sedlák ve svém omšelém vztahu nikdy nedočká. A nakonec i sama Sedláková manželka, přestože nahlas Dobyvatele odsuzuje, si v duchu říká: „To je, panečku, jinej mužskej, než ten můj pecivál!“. Závistivci obojího pohlaví nazývají Dobyvatele děvkařem, kurevníkem, nevěrným manželem, nezodpovědným člověkem atd. Nejvíce ale jeho chování odsuzují ženy, a to naprosto pokrytecky, protože většina z nich se stala někdy jeho obětí, i když slovo oběť se sem moc nehodí, neboť jí zajisté nic nebolelo a ve většině případů se k tomu dostala na pěknou večeři, výlet, koncert a Bůh ví, co všechno lovící Dobyvatel vymyslel. Proč ale ženy o Sedlácích pronášejí věty typu: „On ten její je takový ňouma, jak s ním může žít“ nebo „Ten kluk, co jsem se s ním rozešla, byl hrozně hodnej, skoro až tůň'a“. Rozuměj - tůň'a i ňouma je opakem děvkaře. Ideálem žen je tedy chlap, který zároveň není ani děvkař, ani ňouma, řečeno terminologií žen, ani Dobyvatel, ani Sedlák, řečeno terminologií naší. To je ovšem asi tak nelogický požadavek, jako třeba požadovat po ideálním psovi, aby uměl pořádně kousat, a přitom byl bezzubý.

Kapitola třetí

JAK ODSUD?

Ideální žena se vteřinu po ejakulaci promění v partu kamarádů a basu lahváčů

Vodácké úsloví

Chlap je od pradávna lovec. Když sleduje kořist, dovede se soustředit, strádat a být vytrvalý. Po skolení kořisti se vrací k tomu, co kvůli lovu zanedbal, a odpočívá před dalším lovem. Tak to jde stále dokola. A tak to je dodnes v jeho vztahu k ženám. Za předpokladu, že se nezamiluje a nepřemění se z lovce na pastevece.

Dovolte mi popsat příběh, který může být považován za modelový, neboť se denně odehrává ve stovkách parafrází v podání nejrůznějších mužů.

Onehdy se mi líbila jedna studentka. Fyzicky samozřejmě. Učarovala mně krásným zadečkem, hodně vypouklým Venušíným pahrbkem rýsujícím se pod plavkami a nádherným poprsím. Přesto, že jsem měl v té době tu čest s mnoha desítkami žen, opět mě můj vnitřní hlas ponoukal: „Tak tohle musí být něco extra, jen ji svléknout z těch plavek by musel být zážitek, tu musíš mít, podnikni něco ty blbče!„ X-krát jsem už v této pasti byl, x-krát jsem se přesvědčil, že to nadýchané tajemství schované pod plavkami je zase jenom pouhopouhá obdoba toho, co jsem již x-krát viděl a držel. Ale volání divočiny se jen tak ubránit nelze. Nyní tedy, vnitřním hlasem opět přesvědčen, se rozhoduji hnát se za něčím nevidaným. Dělán ze sebe kašpara, kecám nesmysly, přitakávám jí na věci, s nimiž z hloubi srdce nesouhlasím, ohlížím se, jestli mě v této potupné situaci nikdo nevidí nebo neslyší, směji se kecům, které mě nudí, utrácím čas i peníze, ale to mi nevadí, neboť jsem v dobytelském transu.

Ukul jsem obvyklou past, spočívající v nalákání dotyčné do mého bytu pod záminkou, že jsem jí složil skladbu na klavír, kterou bych jí rád zahrál. Ausgerechnet se jí to hodilo jen v sobotu, přičemž v ten víkend jela výborná parta do Skaláku. To byla ztráta, kterou jsem pocítil i skrz narkózu dobytelského transu.

Když jsem se s ní posléze miloval, říkal jsem si, jak jsem dobře udělal, že jsem se rozhodl pro ni, a namlouval jsem si, jak s ní budu celý víkend v posteli. Pak došlo k uskutečnění toho, po čem jsem tak toužil, a jako tolikrát před tím i teď se moje mysl okamžitě přehodila do reálu. „Tak kvůli tomuhle jsem nikam nejel! Jak teď odsud rychle zmizet? Jak zamezit dalším ztrátám? Kdybych teď běžel na Florenc, ještě bych stihnul večerní oheň pod skalami a zachránil celou neděli! Co s tou ženskou budu až do zítřka dělat? Proboha, jak odsud?„

A zatím holka, pro jejíž získání bych si ještě před nedávnem olízl všech deset a kterou teď nenávidím, neboť jsem kvůli ní přišel o víkend s kamarády, se mi choulí na prsou a buduje vzdušné zámky našeho společného budoucího soužití, zatímco já usilovně přemítám, jak bych co nejrychleji zmizel. Nemaje v sobě tolik cynismu, hledám ji po všech partiích těla, které mi připadají nyní okoukané a normální, a divím se sám sobě, jak jsem ještě před pár hodinami byl ochoten za toto pohlazení obětovat cokoli. Zůstanu tedy, budu hrát až do neděle kašpara, pane Bože, takového času, kluci bojují na skalách, zpevňují tělo i vůli a já se procházím za ručičku parkem s holkou, která se mi nepříjemně věší na krk. Teď, když už to vůbec není zapotřebí, si musím hrát na potenciální vážnou známost a stydět se sám před sebou. To mám za svou dobrotu, že jsem ji hned po jejím dobytí nevyhodil. Je mi však jasné, že toto vystřízlivění potrvá jen do doby, než spatřím další tajemně se dmoucí pŕvaby volající po prozkoumání.

Kapitola čtvrtá

TŘI KATEGORIE ŽEN

Kvůli litru mléka si nepořizuj krávu!

Německé přísloví

Považuji za přirozené (a bohužel pouze mužské duši odpovídající), že podstatná část názoru muže na to, zda sex s tou kterou ženou byl nebo nebyl úspěšný, stojí a padá s tím, do jaké míry si to ona užila. Působení rozkoše je to, co se nám líbí více než pocit rozkoše sám. Slast čtená na ženině tváři nás, muže, těší více než slast, kterou sami pocítujeme. Mají však ženy stejný přístup k nám?

Uvažujme nyní z mnoha variant sexu, při nichž si přijdou na své oba, pouze tu, při níž žena pouze dává a muž pouze přijímá, tj. orální sex vykonávaný ženou. Ochota ženy něco takového muži poskytnout je totiž pro ni zároveň testem, je-li schopna se radovat „pouze“ z toho, že radost rozdává. Z tohoto hlediska dělím ženy do tří kategorií, jejichž vymezení se, pochopitelně, dá stanovit pouze hrubě.

1. Ty, které to nikdy neudělají. To jsou čistokrevní sobci. Proč by dělaly něco nepohodlného nebo něco, co se jim protiví? Přece ne jen proto, že to někomu jinému dělá dobře? Můžeme si být jisti, že tento typ žen se nikdy nevzdá svého pohodlí, např. aby za unaveného muže vrátivšího se výjimečně pozdě z melouchu, tréninku nebo flámu vyvalily popelnici nebo zastaly něco, co obvykle spadá do jeho kompetence. Nejčastějšími alibistickými argumenty jsou „je to odporné“ (orální sex), „Je to jeho práce, tak co bych to dělala já“ (popelnice), atd. Tu popelnici by přece vynesla proto, protože chlap je dnes výjimečně grogy a co se sexu týče, nemělo by jí být odporné provádět něco, co druhému dělá dobře. Kdyby byl mužský pyj tak odporný, jistě by si ho nenechala strčit ani do sebe. Ne, ona si pouze řekne: „A co bych z toho měla?“

Odpověď na tuto otázku pro tuto kategorii žen, bohužel, zní: „Nic“.

2. Ty, které jsou ochotny to provést, až když není vyhnutí. Jsou blíže kategorii 1 než kategorii 3. Částečně totiž díky vypočítavosti či možnosti výměny této služby za nějakou protislužbu se přinutí tyto ženy k tomu, že za jistých okolností se k orálnímu sexu sníží. Nejsou to čistokrevní sobci, nýbrž sobci, s nimiž lze částečně vyjednávat, neboť chápou, že existuje něco, co se nazývá dávání radosti i když s tím pohříchu kupčí. Víím o případu, kdy manžel manželce doma nakukal, že se na jakési odborné přednášce dověděl, že matka příroda to tak šikovně zařídila, že v jedné dávce spermatu je přibližně tolik železa, kolik ho žena za den ztratí krvácením. Od té doby se na „její dny“ těší.

3. Do 3. kategorie žen spadají ty, které k chlapovi přijdou a řeknou: „Dnes jsi nějaký utahaný, v klidu lež, nic nedělej, já ti to udělám sama, aby se ti lépe spalo“. Tato žena by za nás, v případě nutnosti, vynesla i onu popelnici a tato žena se svým myšlením blíží našemu i v mnoha jiných aspektech každodenního života. Právem sklízí ovoce své velkorysosti v podobě našeho šlechetného chování vůči ní. S vysokou pravděpodobností tento typ ženy ani v ostatních případech nepřemýšlí, jestli dělá něco navíc nebo ne, a je nejenom naší povinností, ale i nezkalenou radostí oplácet jí stejnou mincí. Nezkalenou tím, co nám zní v uších v soužití s ženami z kategorií 1 a 2, totiž: „Já se můžu přetrhnout, abych ji snesl modré s nebe a ona si myslí, že je královna ze Sáby, a bere všechno jako samozřejmost“. Vedle takové ženské si chlap brzy začne připadat jako otrok a dříve či později jí uteče.

Kapitola pátá

JSOU CHLAPI PRASATA, KDYŽ ... ?

Správná ženská má mít tři D: na veřejnosti dáma, v domácnosti dřič a v posteli děvka

Pošumavská moudrost

V rozpravě s jednou feministkou jsem se dozvěděl další termín, kterým tyto dámy titulují tzv. mužské šovinisty - mužské prase. Prasetem se v tomto případě muž nenazývá proto, že by si nemyl ruce či chodil po obýváku v zablácených holínkách, ale proto, že se jaksi občas chová, v souladu s přírodou, živočišně. „You pig, Du Schwein, Ty prase, Rusky říkají „Ty svinja“, ony ty ženské jsou asi na celém světě stejné.

Člověka by skoro tímto tvrzením přivedly do rozpaků. Někdy nám bývá málem stydno a máme nutkání zpytovat svědomí, není-li na jejich výroku něco pravdy. Ale buďme klidní. Nejenom že není ani prase ani dobytek ten, kdo používá pro své potěšení dary přírody a nikomu přitom neublíží. Ony by nás ani ženy bez toho, aniž bychom se občas chovali - jak to samy nazývají - prasácky, nechtěly. To prasáctví je právě přitahuje. Stydí se za to, a proto prohlašují, že je tyto věci pohoršují. My jsme dobytek a prasata, ale zkuste vaši drahé po večerech ve vší počestnosti galantně předčítat Sebrané spisy Aloise Jiráska. To se potážete! Celý den pomlouvala prasáky, a zároveň se na takového těšila!

Představte si ženu, které se nedopatřením splní to, o čem pokrytecky nahlas sní - má doma distinguishedvaného nekňubu. Tato žena potká svou, pochopitelně rovněž pokryteckou, přítelkyni, která jí sdělí: „Ten můj, to ti je takovej dobytek, že se to nedá ani vyličít. Vždyť to nakonec znáš sama, co si budeme o mužských povídat“.

Ta první, závistivě si představujíc prasečinky, kterých se jí doma nedostává, se přetváří a praví: „To víš, takoví jsou všichni“. Ta druhá (že jí huba neupadne!) dodá „Musíme holt ten kříž nějak unést. Nedá se nic dělat“. A ta první, namísto aby radostně zvolala: „Naštěstí ten můj je jinej!“, řekne: „Jim opravdu o nic jiného nejde“. V duchu si ale myslí: „Ach ten můj trouba blbej, kdyby tak chtěl jít k tomu jejímu na školení“.

Kapitola šestá

O NEMORÁLNOSTI NEPLATIT

Kdykoliv jdeš za ženou, nezapomeň si vzít s sebou důtky

Friedrich Nietzsche

Potřebuji-li, např. spravit vodovod, pozvu si instalatéra. Pochopitelně počítám s tím, že mu za práci zaplatím. Počítá s tím i instalatér. Bylo by ode mne nemorální instalatéra pozvat a už dopředu kalkulovat s tím, že se z placení nějak vyzují (řeknu mu třeba, že mně došly peníze, jestli chce, ať se se mnou soudí, beztak tady byl načerno...). Zkrátka již předem vím, že to, kvůli čemu přišel pracovat, mu nedám. Absurdní by se nám zdála i výmluva typu: „Kdybych věděl že za to budete chtít peníze, tak bych vás nezval“, popř. „Vůbec se neřeklo, že se za to má platit“. A přesně tohle s naprostou samozřejmostí ohromná spousta žen činí.

Našeho instalatéra nyní potká svůdná paní nebo slečna, a vědoma si své svůdnosti, zašveholí: „Mám rozbitou koupelnu a nemůžu si dovolit pozvat na to firmu, nezastavil byste se někdy Vy?“

Pochopitelně oba vědí, co bude v tomto případě platidlem, a nemá-li instalatér zábrany, přijde, a dostane-li to, kvůli čemu přišel pracovat, je všechno v pořádku.

Zhusta však nastávají případy, kdy se instalatér krásce nelíbí, ona už v okamžiku, kdy ho zve, ví, že mu za práci nehodlá odměnu dát (nebo za odměnu dát), kalkuluje s tím, že on přijde pracovat a naprosto nemorálně spoléhá na to, že se z odměny vymluví podobně nelogickými argumenty, jako v případech shora uvedených.

Může hrát na instalatérovu ostýchavost, které ještě dopomůže tím, že si od něho po celou dobu bude udržovat odstup. Narazí-li na razantnějšího borce, který na něco takového neskočí, rozkřikne se na něj, že je sprostáček, že se nestydí se takhle chovat, že si ještě rozmyslí, neřekne-li to jeho manželce, až ji potká, zkrátka za to, že se nešťastník k ní táhl, makal, přišel o jiný kšeft nebo zábavu, sklídl ještě nadávky a posměch a domů jde pak navíc se strachem, že dotyčná splní své hrozby. Když uvedená žena pak nestydatě tuto scénu vyličí své přítelkyni, ta jí stejně nestydatě odpoví např. „Ty chlapi jsou všichni stejní!“ popř. „Pak si pozvi domů řemeslníka!“ nebo „Každý si hned myslí, že bys s ním měla jít rovnou do postele; ke všemu takovej dědek!“

Každému je jasné, že požadovat práci nebo zboží a předem kalkulovat s tím, že za to nezaplatím, je nestydaté a nemorální. Zde uvedená scéna s instalatérem se však v běžném životě vyskytuje v různých obměnách. Kolik žen bez uzardění pobírá pravidelně soukromé hodiny cizích jazyků, kolik studentek

se nechá zdarma doučovat matematiku svými profesory, aniž by dovolily nechat na sebe sáhnout a myslí si: „Když je blbej, tak co?“ Kolik žen se spoléhá na nejrůznější formy toho, čemu říkají galantnost. Kolik se jich nechalo pozvat na výlet do alpského hotelu a tam nešťastníkovi oznámily, že tohle se nedohodlo. Chová-li se takto muž, znamená to pro něj dříve nebo později rozbitou hubu, ženu však ani květinou neuhodíš. Zde asi leží ten zakopaný pes.

Kapitola sedmá

O PŘÁTELSTVÍ

Manželství - sanatorium pro méněcenné

Bohuslav Brouk

Nemůže být pro ženskou větší zadostiučinění, než když odejde od chlapa a skončí u jeho přítele, způsobivši tak rozkol mezi nimi a rozdělivši jejich dříve společné přátele na dva tábory, každý z nich stojící při jednom z nich.

Toto je bohužel častý jev, kterým si chlapi nesmírně škodí. Jeho podstatou je, že u některých chlapů přátelství nestojí v hierarchii hodnot výše než vztah k ženské. Přitom ženských je několik miliard, ale přátel jen pár. Nechápu, že deset vztahů s ženskou nevyváží jedno přátelství mezi chlapy. Nechápu, že mi každá ženská může být ukradená, kdybych kvůli ní měl ztratit, nebo dokonce oklamat přítele, neboť ženská je nahraditelná, a dvojnásob ta, která opustila mého kamaráda (předpokládám, že mezi nimi nejsou sadisté, narkomani a jiní grázlové, od kterých by stálo za to odejít).

Pokusím se zde nastínit ideální postoj mezi přáteli a ženskou. Především pro mne nemůže být předmětem sexuální touhy žena, milenka nebo vážná přítelkyně mého kamaráda. To je důsledek všeobecného morálního kodexu, ve kterém mám být vychován nebo ke kterému jsem měl dospět a podle kterého se mně může líbit, ale ne sexuálně přitahovat, sestra; matka nebo dcera. Už pouhé pomyšlení na to je spojeno se slovy opovržení, zrada, ztráta přítele a tato slova znějící v uších mi případnou touhu dostatečně okyselí a pomyšlení na onu dámu natolik znepríjemní, že raději půjdu zalovit mezi zbývající dvě miliardy.

Může se však stát, že ona dáma tzv. nastoupí na mě, aniž bych se o to z výše uvedených důvodů pokoušel. V tom případě je mou povinností jít za kamarádem a říci mu (podle toho, co se stalo):

- Koukej, vlezla mně do postele, co jsem měl dělat, když mně chmátla do trenek, připadal bych si jako blb, kdybych ti to neřekl a chodil kolem tebe jakoby nic, vzal sis kurvu, tak do ní neinvestuj moc citu ani peněz ani času.
- Ta tvá mi pořád nadbíhá, chtěl bych to s ní zkusit, když se mi tak nabízí, ale jestli by ti to vadilo a máš ji pořád rád, tak ji pošlu do háje. Měl bys ale vědět, co ti provádí.
- Jsem teď sám, ta tvoje (milenka) mě nahání, docela bych s ní zkusil žít, protože se mi líbí, u tebe stejně nemá perspektivu, protože ty se nikdy nerozvedeš, ale pokud by to mělo mít vliv na naše přátelství, tak na to kašlu.

V každém případě by měly ženské vědět, že to na světě chodí tak, že pokud se kdy chytají u kamarádů svých přítelů, je to pouze výsledek dohody mezi mužskými a nikoli důsledek jimi (ženskými) zosnovaných plánů. Ono by se jim pak tak snadno neutíkalo s dětmi z domova.

Na ženské může být pohlíženo jako na lovnou zvěř. Ale i lov má své zákonitosti. Je třeba respektovat revíry. V opačném případě se jedná o prachsprosté pytláctví.

Pozor však na jednu věc, a to na definici slova „přátelství“. Koho považovat za přítele a koho ne? To je odvěká a těžká otázka. Není pravda, že když se ke mně v hospodě přitočí nějaký ožrala, poručí mi rum a začne mě poplácávat po zádech a žvatlat, že jsme kámoši a ruku na to, tak jsme hned uzavřeli přátelství. Stejně tak ještě neznámá, že když chodím s nějakou partou lézt nebo hrát volejbal, tak

jsme automaticky hned všichni navzájem přátelé v pravém slova smyslu. To jsme, dejme tomu, potenciální přátelé.

Jedná se pouze o nedostatek slovní zásoby, která předstupeň ke slovu přítel či kamarád nezná. Neustálým opakováním slov jako „přátelství“ a „kámoš“ se tento nejvznešenější vztah zprofanoval, profláknul a používá se na kde co, takže se už nepozná, jestli ten který chlap je mým „kámošem“ jenom proto, že také chodí v pátek na kulečnick, nebo jestli by byl ochoten prodat si střechu nad hlavou, aby mě vytáhl z bryndy. Jedinečnost ukrytá ve slově přátelství by se neměla rozemílat jeho používáním v banálních vztazích, stejně jako by se mělo šetřit používáním slova „láska“ a „miluji tě“ jenom pro příležitosti, které jsou toho hodny.

Kapitola osmá

O NENAZÝVÁNÍ VĚCÍ PRAVÝMI JMÉNY

Běda Vám, kteří říkáte zlému dobré a dobrému zlé, kladouce tmu za světlo a světlo za tmou a pokládajíc hořké za sladké a sladké za hořké.

Js. 5,20

Nenapadne nikoho, kdo by si chtěl koupit housku, říci si prodavači o máslo, nebo aby oznámil, že jde do kina, když jde posekat louku. Všimněme si však, že ženy po nás tento způsob jednání vyžadují.

Jdu-li vlahou nocí s dívkou, nemohu jí oznámit to, čím jsem celý prostoupen a na co se celý třesu, že bych ji totiž nejrady okamžitě povalil, strhal z ní oděv a zmocnil se jejího těla. Kupodivu by se cítila uražena a s vysokou pravděpodobností by utekla. A tak jí místo toho ukazuji Orion, vedu pseudo-intelektuální řeči, dělám, jako by se nechumelilo a připadám si jako kašpar. Trnu, že to nedopadne a sám sebe se ptám, proč se dva lidé nemohou jednoduše domluvit.

Někdy se ustavily celé ceremonie jinotajů. Např. místo „Přijď ke mně zítra, chtěl bych jít s tebou do postele“ se má říci „Nešla bys zítra se mnou na večeři?“, na kterou se pak skutečně napřed jde, když už se to tak nazvalo, jako kdyby obě strany kradly čas. Pro muže je tento způsob komunikace obzvlášť nepříjemný, neboť do posledního okamžiku neví, na čem je.

Vrcholem pokrytectví pak je to, že snoubenec nežádá svou nastávající o vagínu, nýbrž o ruku. Přitom je to jednoznačně vagína, o kterou se jedná. Při jejím převzetí existují u nepokryteckých národů velkolepé ceremonie, její použití cizím mužem je uzákoněno jako důvod k rozvodu a její neposkvrněnost znamená neposkvrněnost celé ženy. Ne tedy o vagínu ženy je třeba žádat, nýbrž o její ruku, kterou na ulici líbá kdekdo, která specifická zasnub ani nereprezentuje a přísně vzato není pro ně ani potřeba.

Podobně muž, který se přišel s ženou pomilovat, jí to nemůže sdělit nebo napsat, ale musí prohlásit, že jí přišel dát své srdce, na což si teprve dotyčná stáhne kalhotky, podobna prodavačce, která ví, že když říkáte houska, myslíte mléko.

Mohl bych dále pokračovat ve výčtu těchto nesmyslů. Chci hlavně upozornit na to, že nositelkami, vyžadovatelkami a propagátorkami těchto misinterpretací jsou ženy. Jako by samy sebe chtěly obelhat a dokázat si, že mají větší cenu než cenu svého přirození (odkud pochází názor, že ruka je cennější než vagína, nevím). Jako by se domnívaly, že nazýváním pravým jménem toho, co se odehrává mezi mužským a ženským, by se tyto věci a ony samé nějak degradovaly, zatímco ono debilní „Chci ti srdce dát“ považují za povznášející.

Kapitola devátá

NEZBYTNOST EXISTENCE PRODEJNÉ LÁSKY V NORMÁLNÍ LIDSKÉ SPOLEČNOSTI

Nejdrazší sex je ten zadarmo.

lidová moudrost

Prodejná láska je nezbytná z mnoha na první pohled pochopitelných a zároveň i zdánlivě paradoxních hledisek. Jsou to:

- a) Zachování důstojnosti muže
- b) Utužení manželského (partnerského) svazku měřením snížením rozvodovosti
- c) Charitativní účel
- d) Snížení sexuální delikvence
- e) Šíření sexuální osvěty
- f) Zabránění šíření feminismu

a) Zachování důstojnosti muže

Není nutno rozebírat, že je to silnější sexuální cítění muže (vyplývající z geneticky silnější mužské sentimentality), které ho staví do nevýhodného postavení oscilujícího (dle typu muže) od smělého riskujícího lovce po milostného žebráka. Jako nejjednodušší případ si představme muže zavaleného starostmi a prací, který pocítí potřebu pomilovat se se ženou. Čím urgentnější se stává touha, tím méně se muž soustředí a tím méně mu jde práce od ruky. Nakonec všeho nechá a vyrazí - do ulic, na náves, do okresního města do vinárny atd. podle situace, nebo, nedej Bože, za ženskou, se kterou si předsevzal, že se už nikdy nezaplete, ale bohužel jinou nezná. Až na poslední tragický případ (který rozebereme níže) se z 90-ti procent vrátí s nepořízenou, s finančními a časovými ztrátami převyšujícími mnohdy cenu prodejné lásky a ještě ke všemu psychicky nalomený se sklonem naletět do tenat první, která se na něho usměje a políčí, čímž se zvyšuje riziko rozvodovosti. Ve zbývajících 10 procentech potká známou nebo při obrovském štěstí se seznámí. Ale on nemá čas na dlouhé povídání a prožívání románek. On se chce pomilovat a rychle se vrátit třeba k počítači. Věty jako „Já bych si s tebou chtěla napřed povídat“ jej děsí, protože na povídání nemá čas, a raději zaplatí peníze, než by poslouchal blbé kecy. Bude však nucen podstoupit sáhodlouhou cestu vinárnami, kiny či výstavami, bude sledovat něco a platit za něco, co ho nezajímá, bude sám sobě spílat, když si uvědomí, co všechno mohl býval doma udělat, bude se sám před sebou stydět za nesmyslné rozhovory, které vede a kterým naslouchá, bude se sám sebe děsit, do jaké míry je ochoten se duševně prostituovat a nadšeně přitakávat na věci, s nimiž z hloubi srdce nesouhlasí, bude šílet úzkostí, že to třeba všechno bude nadarmo, zaplete se tak, jak vůbec nechtěl, a až dosáhne svého, bude řešit otázku „Jak odsud?“ Kdyby tento člověk věděl, že za předem stanovený peníz dostane tam a tam s minimální časovou ztrátou to, co hledá, nezaváhá ani na okamžik a pokud zrovna bádá nad něčím pro lidstvo prospěšným, vydělá na tom nejen on, ale celé lidstvo.

b) Upevnění manželského svazku

Jakmile se nad manželkami, které (zvláště ve svazku s nesmělými muži) si dělají na své sexuální služby monopol, rozhybá Damoklův meč snadno dostupné konkurence, např. „Když se ti orální sex protíví, tak si ho jdu dopřát za roh do Salónu úlevy“, budou se muset začít chovat ke svému manželovi vstřícněji. V uvedeném příkladu třeba rozšíří svůj sexuální repertoár. To se jim ovšem bohatě vrátí v podobě milejšího, ohleduplnějšího a štedřejšího chování jejich manžela, jinými slovy v utužení vztahu. Navíc tím bude utlumena potřeba manžela kvůli těmto pro něho dosud nedostupným věcem podvádět svou ženu. Kladný vliv mají bordely i na postoje mužů. Ti z nich, kteří buď z důvodu nenapravitelně omezeného manželčina repertoáru, nebo jen tak pro změnu, by bývali lítali po městě a sháněli milenky, by

- 1) s touto milenkou museli strávit neúměrně mnoho času a absence doma vedou vždycky k hádkám,
- 2) by s ní utráceli peníze, které patří rodině a
- 3) hrozí tu i nebezpečí, že by se pravidelnými schůzkami s milenkou mohli do ní zamilovat, odkud je k rozvodu jen krůček. Kromě finančního faktoru odpadají v případě prodejné lásky všechny uvedené zhoubné důsledky. Nikdo se přece nerozvede kvůli kurvě z bordelu. A nakonec, chlap, uklidněný po odskočení si do erotického salónu, se chová k manželce pozorněji a s větší úctou a ocení i přednosti dosud opovrhovaného manželského sexu. Návštěva bordelu mu dodala na svěťáckosti a sebejistotě a to vše nemůže nemít v manželské posteli kladný dopad.

c) Konání dobra

Konáním dobra byly už skutky uvedené sub a) a b). Zde chci speciálně poukázat na skupinu mužů, kteří z nejrůznějších příčin - jsou oškliví, nesmělí, zakomplexovaní, zmrzačení, invalidní apod. - nemají šanci se v běžném životě vyspat s (pěknou) ženou. Sexuální abstinence se jim promítá do již beztak nešťastných povah, stávají se ještě zatrpklejšími, než je třeba, jsou nejistí, těžko si hledají přátele, a když je najdou, snadno se pohádají. Trapně se usmívají, když se vyprávějí sprosté anekdoty, bojí se, aby se někdo nezeptal, vědí-li, co je to vůbec ženská, a obávají se, že umřou dříve, než to poznají. Kolikrát jsem chtěl někomu takovému koupit ženu třeba na hodinu. Ať už by se s ní byl schopen vyspat nebo ne, i kdyby ho jen hladila a ukazovala mu své půvaby, ten člověk by alespoň dočasně ožil, byl by větším přínosem pro své okolí a to přes to, že kritici budou tvrdit, že to byla jen komedie. Vyprahlému v poušti stačí místo chlazené Plzně i teplá voda.

Ne nadarmo schválila holandská vláda zákon, podle kterého mají tělesně postižení vedle nutných léků a lékařského ošetření placenu i prostitutku jednou za 14 dní.

d) Snížení sexuálně motivované kriminality

Není potřeba velkého dokazování faktu, že z množiny sexuálních delikventů je spousta takových, kteří jednali z nouze a kteří by rádi za poplatek dosáhli toho, čeho dosahují násilím, s hrůzou, že budou přistiženi a bez toho nejhezčího, tj. skutečné nebo alespoň hrané pozitivní reakce ženy. Mocná lobby prudéristů záměrně zamlčuje policejní statistiky dokazující, že v oblastech s dobře zavedenou sítí erotických salonů připadá na hlavu mnohem méně sexuálních deliktů.

e) Šíření sexuální osvěty

Bývali otcové (pokud na to měli), kteří synovi, který se blížil plnoletosti, zaplatili hodinu v bordelu, aby netápal, nečervenal se před ženskými a aby z něj nečišel pro ženy tolik neimponující šmak panice. Mnoho mu tím pomohli a mnoho tím pomohli i jeho stejně nezkušeným ženským protějškům. Navíc, i když to je málokdo ochoten připustit, je sex v bordelu ten nejbezpečnější a v dnešní době AIDSu jsou bordely učebnicí, jak se proti němu chránit. Vždyť pro prostitutky je účinná ochrana otázkou života a smrti.

f) Zpomalení šíření feminismu

Zhoubným důsledkům feminismu, tak jak je vidíme nyní v USA, lze úspěšně zabránit zbavením stálých partnerek monopolu na sex. Jestliže se v dnešní době v USA odvážíte pochválit hezké šaty (nedej Bože nohy!) třeba sekretářce, ta to ve svém feministickém mozku okamžitě pochopí jako zaobalené vyzvání k sexuálnímu styku (což ji ku podivu ponižuje) a pokud se jí zrovna nebudete líbit, hrozí Vám

soud v cause sexual harassment, u jejich kolegyně dostanete přídomek sexist a doma vám bude potažmo hrozit rozvod.

Povšimněme si, proč zmíněná sekretářka tak zareagovala. Kromě toho, že jí feministky vstípily, že jakýkoliv projev mužů vůči ženám je motivován výlučně sexuálně, což považuje za něco nízkého, si rovněž logicky zdůvodnila, že v zemi s (praktickou) neexistencí bordelů neukojený muž skutečně žádnou jinou možnost nemá. „Jó kdyby byl za rohem bordel“, řekne si dotyčná, „tak kdyby mu šlo jen o to, tak by si skočil za roh; takto mu jde zřejmě o víc“. Tím by se ženy vymanily z bludného kruhu přesvědčení, že jsou pro muže „pouhým“, sexuálním objektem, a pochopitelně procento odsouzených za skutečný sexual harassment by pokleslo.

Schválně jsem u slova pouhý použil uvozovek, protože paralelou k uvedenému je prohlášení: „To auto má hezkou barvu, je pohodlné, dobře v něm hraje rádio a jinak už ‚pouze‘ skvěle jezdí“.

Všimněme si, že nejvíce zaimponujeme ženě všímáním si její osobnosti a mazáním medu kolem úst. Ujišťování o tom, jak je inteligentní, má raději než zdůrazňování jejích tělesných proporcí. Jako by v naší paralele s autem bylo důležitější mluvit o jeho barvě než o jízdních vlastnostech. Rozpor mezi touhou být sexuálně přitažlivou a odporem být v první řadě sexuálním objektem pro muže je pro normálního mužského něco nepochopitelného. Co bychom my muži za to dali, kdyby k nám ženy přicházely s jedinou touhou - vyspat se s námi a jít dál.

Jediným problémem zde zůstává výše, do které poptávka po prodejné lásce vyhnala ceny. Ty zhruba 2.000 Kč, které je nutno dnes v bordelu za hodinku zaplatit, jsou vykřičníkem určeným paradoxně ženám, aby si uvědomily, co vše jsou chlapi ochotni obětovat za sex nekomplikovaný výčitkami, omezováním svobody a věšením se na krk.

Kapitola desátá

SEX SE VZTAHEM ČI BEZ VZTAHU?

*Nabídnout místo lásky přátelství, je jako podat žíznicímu v poušti místo sklenice vody krajíc chleba
Francouzské přísloví*

Uvažujme tři možné permutace poměru sexu a vztahu, tj. vztah bez sexu, sex se vztahem a sex bez vztahu.

- Vztah - sex = přátelství. Zde je vše v pořádku, vše je jasné, pokud zrovna jeden z obou zainteresovaných v tomto vztahu nesetrvává z toho důvodu, že by chtěl více, ale druhý partner mu více nedovolí. To potom není vlastně ani přátelství, nýbrž jakési potupné a marné čekání.
- vztah + sex = tato rovnice má ve filozofické rovině dva kořeny.

Prvním případem je ten, kdy vztah je (mužem, jehož problémy se zabýváme) poskytován ochotně a dobrovolně a jeho řešením je láska. I zde je (alespoň v počátečním stádiu) vše v pořádku.

Druhým případem, pohříchu mnohem častějším, je vztah, který žena požaduje po muži výměnou za sex, čili jako vstupenku do svého rozkroku. Tento vstup totiž žena podmiňuje přijetím celé své takzvané osobnosti, o kterýžto přívazek chlap většinou nestojí, neboť osobnostní stránku života má bohatě pokrytou kamarády, navíc bez komplikací, nářků a hádek. Takový postup zároveň ženě umožňuje (a to je její hlavní motivací) ukojit touhu po mužově duši. Ona se totiž, na rozdíl od muže, nespokojí s dobytím těla. Ví, že dobytím duše si získá přístup i k mužově majetku a času, po dobytí duše jej bude moci ujařmit a učinit z něj usedlého nekňubu, který už nebude mít u jiných žen šanci a bude vystaven na milost a nemilost jejímu, teď už monopolu na sex. Tyto komplikace jsou nepřijatelné pro tak obrovské procento mužů, že tlak nabídky a poptávky dal již dávno vzniknout další kategorii:

- a) sex - vztah = volná láska, v 90-ti procentech prodejná ve formě prostituce. Suma, kterou muž za sex bez vztahu platí, je tedy tržní cenou, za kterou je možno se ze vztahu vykoupit. Víme, že je horentní.

Zastavme se ještě u druhého řešení rovnice b). Jsou ženy, které si již další milenecký vztah nemohou dovolit, neboť jsou vdané a své manželství rozvrátit nechtějí. Neměly by tudíž ani vztah požadovat po svých většinou rovněž zadaných milencích, neboť ti bývají v podobné situaci jako ony. Kdyby v těchto případech docházelo k sexu bez vztahu, jen tak, pro zpestření života, nic by se v podstatě nedělo a při zachování minimální obezřetnosti by to ani neprasklo. Vytvoření zbytečného pseudomileneckého vztahu mezi dvěma „milenci“, z nichž každý má své „šťastné manželství“, však má zhoubné následky. Mnoho part vodáků, volejbalistů i lezců v pohodě existovaly po dlouhá léta, podnikaly společné akce, pohromadě pařily, chodily na zábavy a jezdily na výlety až do té doby, než je zahubily vztahy křížem. Když už by si nějaký „kamarád“ neomaleně dohodl schůzku s ženou svého přítele a v boží bázni by se s ní někde ve skladišti potají vyspal, dejme tomu, že by se nic zhoubného nedělo. Ona ho však časem donutí, aby s ní šel na koncert, koupil jí kytku k narozeninám, doučoval syna matematiku, prováděl na plesech a Bůh ví co ještě, a dříve nebo později nabude vztah mezi nimi nepřehlédnutelných kontur. Jejich naprosto zbytečné avantýry na veřejnosti nezůstanou nepovšimnuty a už se lidé hádají, rozvádí, bijí. Parta má pro život každého jejího člena obrovský přínos. Hubit ji kvůli sobeckému nároku na duši „milence“ je trestuhodné a bezohledné vůči jejím ostatním, nezblbnuvším členům, kteří vědí i to, že parta má příliš velkou cenu na to, aby se podstupovalo riziko, že dobytí jednoho rozkroku vyústí ve vztah, který napomůže jejímu rozkladu.

Kapitola desátá á

O POKRYTECTVÍ DUŠEVNÍCH NAHÁČŮ

Mějte se na pozoru před nepravými proroky, kteří přicházejí k vám v rouše ovčím, v nitru však jsou vlci draví

Mat. 7,15

Potká-li normální chlap hezkou ženskou, řekne si: „To by bylo něco, kdybych ji tak mohl dostat do postele“. Většinou se na víc nezmůže a alibisticky sám před sebou hledá výmluvy, proč není schopen nic podniknout k získání té krásy. Údajně nemá čas, peníze, určitě by něco chytil, musí právě teď studovat, pracovat, nemohl by to přece manželce udělat a podobně. Tím se podobá turistovi, který si pod strmým štítem pro něho nedosažitelného vrcholu namlouvá, že kdyby chtěl, tak by tam vylezl, ale není blázen, aby riskoval život, když se na horu může podívat z podhůří.

Je však určitá populace chlapů, která je ochotna riskovat za dosažení vytčeného cíle prohru i výsměch, pokoušet se o zdánlivě nemožné, strádat, utrácet, komplikovat si život, aby pro tu krásu, která je vyzývá k činu, něco podnikli a zvedli hozenou rukavici. V jedné z předchozích kapitol jsme je nazvali Dobyvateli. Tito lidé jsou pak zbabělými pokrytci a pseudomorálními kazateli nazýváni děvkaři, sukničkáři a já nevím jak ještě. Ty, kteří je tak nazývají (tajně jim závidíce), lze přirovnat k šeredné ženské, která se honosí tím, že je čistou pannou, a přitom by šla ráda s prvním mužským, který by o ni stál. Ať mi nikdo nevykládá, že se po svatbě stanou někým jiným. Hormony z hypofýzy nemají ponětí o nějakém razítku v občance a ukapávají pořád stejně. Proto je nesmyslné tvrzení, že ženatý mužský se po jiné neohlédne. Stavěl by se proti přírodě. Kdyby toho ženy dosáhly (jako že to nejde), zničily by samy sobě prostor pro touhu a tím i pro lásku. Jak je totiž známo, mohu milovat jen toho, koho nemám jistého a kdo mi může uniknout.

Kapitola jedenáctá

METRÁKOVÍ DROBEČCI

Mám rád drobné ženy. Co je malé, je prý pěkné, a kdyby to pěkné nebylo, aspoň toho nebude moc.
Miroslav Horníček

Nedostatek vůle maskovaný tzv. nedostatkem času se projevuje na většině žen s postupujícím věkem nadváhou a otylostí čili tloušťkou, pro kteréžto termíny vynalezly apologetický výraz „plnoštíhlost“. (Plnohubenost nebo dokonce plnovyzáblost mistrně zavrhly). Místo toho, aby při (nebo místo) koukání na televizi či tlachání se sousedkami půl hodiny denně cvičily nebo uběhly pár kilometrů, aby zachovaly své tělo v jakž takž pro chlapa přitažlivém stavu (to by si ale musely připustit, že nic jiného u nich chlapy nedrží, a ne stavět nad sexuálně své takzvané osobní kouzlo), vysedávají v kosmetických salónech, vytrhávají si obočí, mažou si obličej nejrůznějšími extrakty, nechávají si naivně šít tloušťku maskující volné oděvy a vůbec věnují spoustu peněz, energie a času tomu, aby se naprosto marně snažily zastříť špekové pancíře, rozlézající se jim po celém těle. Na to mají času i peněz dost. To totiž na rozdíl od fyzické údržby těla nebolí a nevyžaduje to odříkání a vůli. Jejich manželé jsou jediní lidé (snad kromě lékařů), o nichž vědí, že si na tu sádelnatou hrůzu už zvykli. A tak se občas stane, že takový metrákový drobeček se manželovi stulí do klubička na prsou, tváří se jako holčička, vede řeči jako maturantka a chlap ji bezděčně hladí po půlmetrákovém zadku a býčí šíjí, líbá ji na trojitý krk, nepokouší se ani najít rozdíl mezi břišními faldy a prsy, a když je po všem, jde do hospody a ožere se jako pes, protože to je jediný způsob, který ho může ochránit před ztrátou rozumu.

Někdo může tvrdit, že některým chlapům se plnoštíhlost líbí. Poměr tlust'osek vůči chlapům, kterým se to líbí, odhaduji v našich kulturních, estetických a osvětově zdravotnických poměrech asi na 100 : 5. A to ještě těch 5 procent chlapů je předmětem spekulací jejich okolí o tom, jsou-li normální, nebo nikoliv.

Pokud žena během manželství nechá své tělo takovým způsobem zpustnout (nemluvím teď o objektivních příčinách, jako je třeba nemoc), není nic odsouzeníhodného, když si její muž najde nějakou zachovalejší. Schválně se vyhýbám slovu mladší, protože mnohá „pětačtyřicítka“ je leckdy přitažlivější než obtloustlá „osmnáctka“.

Kapitola dvanáctá

O LOGICE ZENSKÉHO HÁDÁNÍ

Manželství stojí za pendrek, i když se povede
Jiří Poloprutský

Často slyším otázky typu: „Proč myslíš, že ženská ve dvou stejných situacích reaguje pokaždé jinak a pokaždé je to podle ní správně?“ Tyto otázky jsou absurdní, neboť se snaží logicky vysvětlit vnější projevy iracionálního ženského nitra. Tato nesprávná aplikace logiky je pochopitelná zejména u mužů, kteří většinu času strávili a tráví v mužské společnosti - na studentských kolejích, ve sportovních klubech, v hospodách apod. Jsou tak nasáklí logickým mužským myšlením, že ho automaticky (a nepoučeně) předpokládají u žen a nechápou, rozčilují se a strádají, když tomu tak není.

Příklad: Ráno v osm odjíždím vlakem za výdělkem, dnes se až do půlnoci budu na akci připravovat, a proto pošlu manželku na nádraží, aby ověřila, jede-li ten vlak určitě, neboť moje firma ani rodinný rozpočet si nemůže dovolit přijít o tento kšeft. Manželka se vrátí a oznámí, že je všechno v pořádku a že vlak jede, řekněme, v 8.05. Já, navyklý z mužské společnosti na to, že takto důležitou informaci si její zjišťovatel nechal nejméně dvakrát ověřit, než by si pak rval vlasy, že někomu něco zmařil, jdu ráno na vlak a ten nejede, protože je tam křížek značící, že jede jen v neděli. Teď se začnu nepoučeně (a nepoučitelně) rozčilovat, vrátím se domů a manželce vynadám.

Podvědomě čekám, že si začne sypat popel na hlavu, omlouvat se, nadávat si, jaká že je to kráva, protože připravila svou nedbalostí rodinu o peníze a mé firmě pošramotila pověst, a že začne přemýšlet, které věci ze svého osobního majetku prodá, aby kompenzovala důsledky své chyby. To by ale udělal chlap. Ženská místo toho na mě vyjede: „Tak sis tam měl jít sám!“ (kdy, když jsem do půlnoci makal?). „Já nejsem tvoje služka a vůbec, řveš na mě jako hulvát, děti, koukejte, to máte tatínka, z toho si příklad neberte!“

Nepoučený chlap má v tomto případě blízko k šílenství, neboť není zvyklý na to, aby provinilec, místo toho aby se tvářil schlíple, se ještě zpupně stavěl do role soudce. Poučený člověk zatne zuby, neboť ví, že když chce mít z krávy mléko, musí občas vykydat hnůj. Problém však spočívá v tom, že mužští (a snad prý i ženské) mají potřebu milovat bytost opačného pohlaví. Ze shora uvedených důvodů pak plyne vysvětlení, proč většina mužů není příliš zamilována do svých manželek či trvalých milenek, neboť ty dříve nebo později nějakou podobnou surovost (třeba i nevědomky) provedou, s časem se tyto prohřešky kumulují a tím se oslabuje mužova úcta a v důsledku toho i láska ke dříve zbožňované bytosti. Je smutné, že opravdu a hluboko můžeme milovat pouze ženu, s níž jsme dosud pouze v povrchním vztahu.

Velmi nefér je i to, že se během hádek neštítí vytáhnout argumenty, které byly již dávno překonány. Z tenkého ledu, na kterém se žena nachází, přejde bez uzardění na jiné téma, kde jsme viníky my. **Příklad:** Žena rozmáčkla blinkr u auta a muž jí řekne: „Ať víš, co to je za lítání, tady máš peníze a sežeň ho, ale v pátek jedeme do Itálie, tak ať to do pátku je. Na to ona přikývne, že ano, že to zavinila, takže to samozřejmě zařídí. V pátek to však není. Kromě obvyklého: „Tak sis to měl zařídít sám, co na mě řveš, ty hulvát!“ vykličkuje mnohdy i na jiné téma: „A tys mně tenkrát v zimě v Peci slíbil že mně koupíš nový běžky a také jsi to splnil až o půl roku později“. Teď se cítím dvojnásob naštvaný. Je to pravda, ale tenkrát jsem nevěděl, že naše rodina projedzí tolik peněz na vlecích a že na běžky nezbude, za druhé jsem se tehdy řádně omluvil a za třetí jsem jako kompenzaci posléze koupil běžky třikrát tak drahé, než jsme zamýšleli v Peci. Čili za tu věc už jsem se omluvil, byla mi odpuštěna, grandsky jsem nahradil vzniklé ztráty a teď zjišťuji, že stále není tak říkajíc vymazána z rejstříku trestů přesto, že jsme se na tom dohodli.

To nepřipraveného muže zaskočí, naštvne a rozlící natolik, že na toto podsunuté téma bude hledat logickou odpověď. A už ho má žena tam, kde ho chtěla mít. Už se nemluví o blinkru, muž znovu sedí před soudem za věc, kterou si už tak říkajíc odseděl. To je rána pod pás. To ovšem znamená, že s tímto tvorem nelze uzavřít na příští desetiletí žádnou dohodu. Žádné sliby neplatí, žádné téma není tabu. V případě potřeby může žena sáhnout pro vhodné téma i do záhrobí, proti čemuž už nemůžeme vůbec nic dělat: „Jsi grázl stejně jako tvůj táta, který se k tvý mámě nechoval jinak“. Přitom ona ho v životě neviděla. Zkuste teď bránit čest svého otce a má vás tam, kde vás chtěla mít, tj. na jiném tématu. A zkuste jeho památku znesvětit a jeho čest nebránit!

Oblíbenou ženskou představou je také, že muž má někde továrnu na peníze. Tato představa jí umožňuje přijímat nekonečné množství peněz bez pocitu vděčnosti nebo bez nutkání nějakým způsobem projevit svou radost. Jestliže chlap vydělává 10.000 Kč měsíčně, 7.000 Kč odevzdá doma a za zbylé tři dojíždí do práce, stravuje se a šatí, byl by naivní, kdyby se snažil manželku okouzlit třeba tím, že by jednoho dne koupil za 20.000 Kč zájezd s cestovkou. Očekávaná obdivná otázka „Jak jsi na to mohl ušetřit, když z těch pár šupů, co si necháváš, ti zbude tak sotva na přežití?“ se nedostaví. Naopak. Ještě se ho třeba zeptá, jestli by náhodou nemohl na cestu pro jistotu nakoupit o 300 dolarů více.

„Za co?“ řekne si chlap. „Vždyť musí vědět, že jsem se kvůli tomu zadlužil až po uši a z těch pár šupů, co si nechávám, to budu kamarádům komplikovaně splácet. Jenomže její myšlení se ubírá opačným směrem. Ona je podvědomě přesvědčena, že má nějaký ohromný a tajný zdroj peněz a ráda by věděla, co s nimi dělá. Proto ji ani nenapadne, aby byla kvůli nějakému dvacetitisícovému drobtu vděčná.“

Kapitola třináctá

JAK MOHOU MUŽI PSÁT TAKOVÉ TEXTY?

Čert mě může vzít, když slyším uvzdychané písně typu „Ach, lásko, proč jsi mě opustila?“, „Vrať se, nemohu bez tebe žít“, „Kéž bych mohl vrátit čas a začít znovu“ ... atd. Tyto a stovky písní jim podobných zatemňují jeden důležitý aspekt. Jak autoři těchto textů, tak vyznavači jejich písní nechápou, že tímto způsobem zbytečně v ženské populaci vzbuzují pocit nepostradatelnosti. Jde především o to, že ženy, která mě opustila a nestojí o mě, není žádná škoda. Opustí-li mne (osudovou ranou - smrtí, násilným přesídlením atd.) drahá bytost, ztratil jsem někoho, koho jsem měl rád a kdo měl rád mě. To je tragédie. Nemohu však truchlit po někom, kdo na mě kašle a válí se už v tomto okamžiku někde s někým jiným. Taková žena pro mě nemůže představovat ztrátu. Texty těchto písní ubezpečují ženy v tom, že jsou to ony, kdo rozchodem neutrpí, že za nimi chlapi budou koukat usazenými očima, dolézat a přistupovat na potupné podmínky jejich návratu. Zároveň tyto texty neradí opuštěným mužům nic jiného, než aby bědovali nad svou zoufalou situací.

Rád bych věděl, dožiji-li se textu typu „Bylo to s tebou pěkné, ale když jsi odešla, nepochybuji o tom, že bych si za tebe ze zbyvajících milionů žen vybral náhradu“.

Kapitola čtrnáctá

TRUMFOVÉ ESO

Jak je možné, že muži nepoznají, že na ženách kromě vagíny, dvojice ňader a několika děrných štítků s hloupými, stereotypními frázemi, není nic, ale vůbec nic?

Esther Vilarová

Protože ženské v podstatě nemají kromě své vagíny co nabídnout - ve většině případů nemají peníze, nemohou co do pobavení konkurovat mužské společnosti, v níž si i lépe zasportujeme, nepodají výkon, nesloží symfonii ani nerozštěpí atom - zacházejí s ní tak opatrně, jako hráč mariáše s trumfovým esem. Svrbí ho prsty, aby ho vynesl a popásl se na jistém štychu a ráži, kterou představuje. Na druhé straně je to jeho jediná pořádná karta a vynést ji předčasně nebo získat s ní podružný štych znamená stoprocentně nevyužít její potenciál. Nedivme se tedy, že mnohé ženy zacházejí se svým rozkrokem jako se svátostí oltářní.

Většinou to však má opačný efekt a místo, aby tento opatrní přístup ženu zatraktivizoval, přehnaně nepřírozená neochota souložit, popřípadě s touto možností kupčit a spekulovat, jí spíše ubírá na hodnotě. Nejedná se zde o strach z možnosti být označena za kurvu. Vždyť kurva to přece dělá pro peníze a nenutí chlapa dělat ze sebe kašpara. Svou roli tu sehrává to, že mnohdy je pro ženu větším požitekem ustříhnout chlapa, který kolem ní celý týden trojčil, než samotný sex. Zvláště ty šerednější. Pro takovou má daní košem náhodnému zájemci mnohem větší psychologickou cenu než krátké přerušování dlouhodobého sexuálního pŕstu.

Kapitola patnáctá

PARALELNÍ MANŽELSTVÍ

Orgasmus trvá jen krátkou chvíli, ale lidé kvůli tomuto okamžiku jsou ochotni obětovat čest, jmění i život
Vladimír Vondráček

Proč chodíme za jinými ženskými, když po technicko-libidózní stránce to máme doma nejlepší, je jasné - doma chybí dobyvatelsko-objevitelská komponenta sexu. Proč jdeme ale podruhé, potřetí atd. za již dobytou ženskou? Jediné vysvětlení, které pro to mohu nalézt, je nenechavost, hrabivost, harémáctví, pohodlnost, půlsedláctví a v některých případech snad i zamilovanost, což jediné by bylo omluvitelné. Zatímco dobývání a objevování jsou vznešené pojmy, hrabivost je nízkost, která se může vymstít.

Navštívujeme-li pravidelně stejná místa, koledujeme si o chycení se do tenat a opticky bezpečnější cesta se tak stává cestou nebezpečnější. Vede totiž do druhého paralelního manželství, což je pro chlapa to nejhorší. Z takového začarovaného kruhu se těžko vybředává, spolyká obrovské množství času a chlapovi se už nedostává prostoru pro jeho objevitelské spanilé jízdy. A když už něco podnikne, tak k původnímu strachu, že ho potká nebo nachytá manželka, přistupuje navíc strach z toho, že se o tom dozví „paralelní manželka“. Vážné mimomanželské vztahy jsou vždy jen pro zlost. „Paralelní manželka“ na chlapa navíc bezohledně naválí své problémy a starosti, jako by jich chudák neměl nad hlavu již ve svém regulérním manželství. Jeho původní idea klidné a chápavé oázy se nevyhnutelně dříve nebo později změní v horu povinností navíc. Dochází pak k tomu, že jdeme za milenkou už ne z chuti a touhy, ne z radosti a pro zpestření života, ale z povinnosti. Z nutnosti vyplývající z toho, že jsme tam už dlouho nebyli. To by se ale klasickému objeviteli stát nemělo.

Kapitola šestnáctá

NA PLESE

Lov je cennější, než kořist sama
francouzské přísloví

Někdo napsal, že tanec je předzpěvem lásky. Při tanci se rozhoří naše náklonnost k té které dámě (anebo naopak pohasne). Při tanci se poměrně příhodnou formou můžeme seznámit blíže s ženou, na kterou jsme dosud jenom nesměle hleděli z povzdálí. Pro muže, kteří přicházejí k tanci s vlastními manželkami, se však celá, původně krásná záležitost redukuje na vyvedení manželky do „společnosti“, kde pak nemoha se oddávat ani seznamování, ani sblížování či dalším aktivitám, pro které je tanec tak příznačný, soustředí se muž, poté co splnil svou povinnost a tu svou tzv. „provedl“, na kamarády u šenku.

On se tedy dobře baví s kamarády, ale co s ní. Žádný z kamarádů z vlastního pohnutí pro mou ženu tancovat nepůjde. Vždyť by znesvětil předzpěv lásky! Maximálně výměnou za to, že provedu tu jeho, půjde on pro tu mou a dojde tak k dalším bezpohlavním tancům s bezpohlavním rozhovorem. Nevím, jak něco takového může zmíněné dvě ženy uspokojit. Jak to, že nechápou, že tanec s vlastní ženou nebo s ženou kamaráda je povrchní náhražkou prvotního poslání tance? Na místě by bylo, kdyby ta má mým kamarádům hned v úvodu řekla: „Prosím vás, nedělejte si násilí a nechoďte pro mě, zatancujte si s těmi, u kterých máte šanci“. Naopak, ona se cítí polichocena, že ji provádějí, předstírajíc, že neví o tom, že oni se k tomu nutí vůlí. Nevím, proč doma usiluje o to, aby šla na ples, kde bude vystavena potupné situaci, při níž s ní bude tancováno z milosti.

A tak, ocitnu-li se na plesu bez manželky či partnerky, snažím se mít tu trapnou bezpohlavní povinnost provést manželky kamarádů co nejrychleji za sebou, nechám si za to zaplatit panáky u baru a vrhám se na svobodné pole nezadaných nebo mě neznámých žen a teprve teď prožívám a cítím tu pravou vůni tance.

Kapitola sedmnáctá

VYVOLÁNÍ NEOPODSTATNĚNÉHO POCITU VINY

...autoři života a figury života. Jedni uskutečňují v životě plány a nápady své vlastní fantazie, druzí jsou nástrojem těch prvních. Jedni žijí, druzí jsou, tak říkajíc, žiti.

M. Kundera

Jedním ze zákeřných a zároveň velmi účinných prostředků, kterými ženy prosazují své, je to, že vsugerují muži do svědomí, že jestliže prosadí on to či ono, uškodí tím jí, dětem atd. Většinou jde ale o maskované prosazení principu „Když já ne, tak ty také ne“. Např. žena se v důsledku menstruace nemůže jít koupat.

Otec tedy řekne: „Bud' doma, já pojedou s dětmi sám“. To je ovšem útok na shora uvedený princip a proto se žena ohradí. Neřekne samozřejmě: „Když já ne, tak ty také ne“, ale řekne něco ve smyslu: „Víš, jak to škodí dětem, když jede někde neúplná rodina“, nebo: „Že by ses nestyděl, vy si pojedete a mě tady necháte, to je ti podobné, ty sobě. Já jsem celé dny u plotny a ty bys trajdal“.

Zvláštní je, jak vůbec nerady ženy muže někde pouštějí, byť i za očividně benigní zábavou, jako je hospoda či fotbal. Často slyšíme, jak chlap řekne: „Musím už jít, nebo se stará zblázní, že ještě nejsem doma“. A tak jde domů, kde stará - čumíc na televizi - mu vynadá, že táhne tak pozdě domů a požádá ho, ať je potichu, protože ještě hodinu půjde detektivka a pak módní přehlídka. Čili chlap mohl být ještě hodinu třeba na kulečnicku, nebýt toho nelogického ženského rysu, že když ony nemají pořádný program, tak chlap také ne a hezky se tohoto „neprogramu“ zúčastní s ní nebo vedle ní. Myslí si, že manželovi jakožto součásti svého majetku má právo přikázat, co má dělat a co nemá.

Tím původně rovnoprávný svazek muže a ženy znerovnoprávňuje na vztah majitele a ovládaného, kde chce být majitelem z těch dvou ještě ke všemu ten, který je fyzicky, ekonomicky a intelektuálně slabší a navíc si nedovede zařídit vlastní program.

V důsledku vzniklé hádky se shora uvedení modeloví manželé ten večer nepomilují, jak by se asi bývalo stalo, kdyby býval chlap přišel rozjařený z kulečnicku až po jeho skončení, a esence manželství se vinou vlastnického chování manželky vytrácí a je nahrazena institucí, jejímž programem není milování se, ale donucení manžela chodit domů „včas“.

Extrémním případem tohoto principu je vynucování věrnosti podsouváním manželovi, že ona je také věrná. Ale on o to už v této fázi nestojí. Setrvává s ní v manželství ze setrvačnosti, kvůli dětem, kvůli bytu, snad i kvůli sexu v nejvyšší nouzi a Bůh ví, proč ještě, ale jestli je mu věrná nebo ne ho nezajímá, zvláště v případech, kdy žena v důsledku převrácené hierarchie hodnot zanedbala své tělo natolik, že její věrnost je pouze z nouze ctnost. Ona v něm však mistrně vyvolá pocit viny způsobený tím, že kdyby šel za jinou, dopustil by se něčeho, čeho by se ona nikdy nedopustila. Zde je však třeba zakřičet nahlas: „Já o to nestojím. Mně je to ukradené s kým půjdeš, bude-li vůbec o to někdo stát. A už vůbec se nesnaž mi podsouvat pocit provinění“. Chlap se nesmí nechat svázat tímto pseudoargumentem.

To by mně také mohl soused přinést pět litrů rumu, který mi nechutná, jako dar, protože ví, že mám ve sklepě slivovici, a přijetím tohoto daru bych se vystavil morální povinnosti obdarovat ho láhvemi slivovice, kterou zbožňuji. Je vydíráním, když si nás někdo zavazuje sliby, o které nestojíme. „Tobě by bylo jedno, se kterou ženskou bys byl v posteli“. Takhle nějak trapně se pokouší chlapa vydírat a

donutit k tomu, aby jí odvětil: „Ale ne miláčku ...“. Proč chce slyšet tuhle lež? Neví, že v tomto okamžiku lžu, nebo jí to stačí?

Samozřejmě, že by mi to bylo jedno, většinou bych byl ještě raději s nějakou jinou. Co jí zavdává příčinu myslet si, že ona je nějak a něčím speciální? Celá tahle komedie je tu jen proto, abych měl výčitky svědomí, kdybych chtěl jít za jinou.

Nemůžu pochopit, jak to že řeknu-li příteli: „V pátek jedeme na víkend na Prachov, jede dobrá banda, pojed' taky“, odpoví: „Nemůžu, stará by mě nepustila“ nebo „Měla by kecy“ nebo jenom „To nejde“.

Jak to, že by ho nepustila? Přikove ho za nohu? Zamkne ho do sklepa? Čím zabráni chlapovi, aby odjel za nevinnou zábavou (předpokládám, že jim zrovna neulétla střecha nebo nemají v bytě povodeň). Proč není ráda, že jejího muže očekává příjemný víkend a nepřeje mu to? Odpověď na poslední otázku je snadná: **Jeho žena je sobec**. Odpovědi na předešlé otázky jsou složitější a je namístě se ptát: Co by mu mohla udělat?

- a) Kecat a nadávat. Ale to bude tak jako tak kvůli něčemu jinému, tak proč přijít o víkend.
- b) Znepříjemnit sexuální život v nejbližších dnech. Kdyby tohle však měla být hrozba, opravňovalo by to muže k nalezení si milenky, aniž by si zkalil svědomí.
- c) Prosadit svůj vlastnický vztah k muži tím, že by třeba prohlásila: „Nepočítej s tím, že bys jel na Prachov, jsme přece na neděli objednaní k mé matce na oběd“. Tento vlastnický vztah většinou prosazuje mechanismem uvedeným v dalším bodu, protože se jí k přímému prosazení, až na potupné výjimky, nedostává síla.
- d) Aplikovat mechanismus vyvolání neopodstatněného pocitu viny.

Přestože body a) až d) plně nevysvětlují otázku „Co by mu mohla udělat“, procento kamarádů, kteří zmizeli z vody, ze skal, volejbalu, hospod, kulečnicku atd. poté, co se oženili, je ohromné a v mých osobních rozhovorech mi nikdo tuto otázku nezodpověděl. Správná rada zní: „Oznam jí, že jedeš a hotovo! Když nepojedeš, bude držkovat kvůli něčemu jinému a v neděli večer zjistíš, že kdybys býval jel, vůbec nic by se nestalo. Kromě toho, když tvoje žena uvidí, že jsi chlap a že kdykoli můžeš doma prásknout dveřmi a odejít, ať už lézt, na vodu, nebo za jinou ženskou, začne se chovat slušně. A nakonec za to, že si ženské nedovedou samy udělat program, nemůžeš.“

Jeden můj přítel se tuhle neodvážil říci manželce, že hodlá v zimě přelézt severní stěnu Eigeru. Nic menšího! (**Pozn.:** V době, kdy piší tyto řádky, je již živ a zdrav a ověnčen úspěchem zpět). Báł se jí to říci ne proto, že by se obával vyvolání slz na manželčině tváři způsobených strachem o jeho život riskovaný v tomto sportovně vrcholném a objektivně nebezpečném podniku. Ne, báł se toho, že bude držkovat kvůli tomu, že mu na to praskne 14 dní dovolené, s nimiž měla ona jiné plány.

Když jsem se jí snažil na tuto skutečnost připravit, vybafla na mě, že můj kamarád je sobec, protože místo na Kanárské ostrovy (ani já si nedovedu představit tu nudu spočívající ve čtrnáctidenním polehávání na pláži a poflakování se po snobských hotelech) si jede na Eiger. Na mou námitku, co by se stalo, kdyby on jel se svými kamarády na Eiger a ona pak se svou partou (kterou ovšem nemá a proto jedná tak nevstřícně) na Kanáry, mi odpověděla: „Co bych dělala na Kanárech sama? Je to můj manžel tak ať jede hezky se mnou!“ Převed'me tento výrok do normální řeči a bude nám vše jasné. Bude znít totiž takto: „Ať se hezky zúčastní mého neprogramu!“

Jezdíval jsem dříve do bývalého SSSR na hory (Kavkaz, Pamír). Pohyb po tomto státě byl velmi omezen, člověk byl pod neustálou kontrolou, všude se musel hlásit a to vše pod jednou velkou falešnou záminkou: Ruský stát se o mě musí postarat, aby se mi nic zlého nestalo. Mnozí Rusové tomu i uvěřili. A tak je to i v partnerských vztazích. Mnozí muži, kterým bylo stokrát opakováno: „Co by z tebe bylo, kdybych ti neuvařila a nevyprala?“ (co by bylo, najedl by se v hospodě a prádlo by si dal vyprat v prádelně za jednu třetinu toho, co ho ta ženská stojí), se zaleknou, že kdyby je dotyčná opustila, bídně by zašli. Měli by si však uvědomit, že tím, že zůstanou osobití, nikterak nezvýší riziko rozchodu, spíše naopak, a i kdyby k rozchodu došlo, rozchod s ženou, která by je opustila kvůli takové malichernosti, by spíše kvalitu jejich života zvýšil.

Je třeba zdůraznit, že v ženských je pocit vlastnictví velice hluboce zakořeněn. Vyne se jejich soužitím s mužem jako červená niť, žárlivostí počínaje a příslovečným válečkem na nudle konče. Nesnesitelné nárokování si jeho volného času je toho nezbytným průvodním jevem. Je to však pochopitelné.

Peníze si chlap vydělá. Sex je k mání i jinde. Silou ho manželka (milénka) také neudrží. Nezbyvá jí tedy nic jiného, než faulovat podsunutím neoprávněného pocitu viny, pokud chce okleštit jeho svobodu. A to chce téměř vždy.

Zůstává otázkou proč. Proč ty ženské tak baží po chlapově duši (kdes byl, cos dělal, já tady čekám,...). Nám stačí jejich tělo, ale ony chtějí k tomu duši. A když cítí, že ji nemají celou (vyšťárají třeba někde dopis od milénky, nebo se něco doslechnou), mají pocit, že se jim zhroutilo vše, co dosud budovaly. Pokrok ve vývoji vztahu mezi mužem a ženou měří žena stupněm manželovy ujařmenosti.

Zato nám, mužským, v podstatě nezáleží na tom, je-li žena, se kterou spíme, vdaná nebo svobodná. Ženským ano. Ženatého muže nemohou totiž nikdy zcela vlastnit, ženatému muži se duše těžko bere, protože ji svými pařáty už jedna žena třímá. Lze ale milovat ujařmenou bytost? Tato otázka je naivní, protože mlčky předpokládá, že láska je nejvyšší meta, které lze ve vztahu dvou lidí dosáhnout. Pro ženy, zvláště ty déle vdané, však existuje ještě něco cennějšího - zotročení partnera.

Kapitola osmnáctá

NEHCEME LOKOMOTIVY, ALE RYCHLÁ VOZIDLA S VELKOU AKCELERACÍ A HLAVNĚ KRÁTKOU BRZDNOU DRAHOU

Pomiňme nyní případ muže v pozici lovce a dobyvatele ochotného trpělivě a dlouho rozdmýčávat jiskřičku lásky v požár a soustředme se na případ dvou partnerů, kteří dejme tomu po deseti letech manželství se zákonitě nevyhnuli zevšednění sexu. Jeho frekvence bohužel v uzavírajícím se bludném kruhu v důsledku okoukanosti ještě řídne, většinou z partnerčiny viny. Mnohdy by totiž k sexu mohlo dojít, neboť manžel (jako aktivnější z partnerů) by si dal říci a měl by chuť. Nedojde však k tomu (až do doby většího stupně manželovy nadržnosti), neboť on ví, jak vysoký práh do manželské ložnice by musel překročit a až zase tolik ho manželka nerajcuje, aby tuto prahovou hodnotu překonával. Za prvé by musel překousnout partnerčino (manželčino) popření prazákladů soužití muže a ženy, neboť ona nad něj postaví třeba argument, že musí napřed zavařit ovoce nebo dokoukat seriál.

I kdyby byl manžel nakrásně ochoten potupně čekat, až manželka udělá „důležitější“ věci, není ochoten věnovat se sáhodlouhé předeře, protože na špitání něžností do ucha, na něž manželka čeká, nemá motivaci ani náladu, zvláště když mu před hodinou vynadala, že se nepřezul.

Protože ani ona už dávno nevlhne při jeho prvním dotyku, stojí před ním namáhavá, zdlouhavá a mnohdy i potupná a trapná práce s uváděním manželky do varu. Ví, že až se mu to konečně povede, bude už Bůh ví kolik hodin a on, místo aby už dávno spal, bude dál a teď už proti své vůli unášen těžkopádnou lokomotivou, kterou s takovou dřinou roztlačil, s nepřekonatelnou a zbytečnou setrvačností kamsi, kam už dávno nechce, v podobě

- a) půlnočního quasimileneckého rozhovoru, který se neodvážá utnout, aby neposkvrnil předchozí akt
- b) dalších sexuálních nároků konečně se rozpochybovavší manželky, když už on má dávno dost.

S lidskou podstatou asi jen tak někdo něco neudělá, ale ženy by se alespoň vůlí mohly pokoušet stavět se spíše do role lehkého vozidla, které nás muže rychle a bez námahy přepraví z bodu A do bodu B a dále už nepojedou. Měly by vědět, že onen vysoký práh úvodní fáze, ve které si tak libují neboť během ní zastávají dominantní roli dobývané osoby, je muž ochoten překračovat jen zřídka a v konečném důsledku jsou to ony, kdo to odskáče. Muži totiž, když už mají dělat vysoké kroky, tak je udělají za vysokými cíli či novými objevy.

Možná je na veřejných domech krásné i to, že nás příslušná pracovnice vyexpeduje (a ráda) sama.

Kapitola devatenáctá

ZVRÁCENÁ HIERARCHIE HODNOT

Přečtete průměrné ženě o tom, jak Scott se svými druhy táhl sněžnými pláněmi Antarktidy, bičovanými ledovými vichry, pytel kamení vstříc smrti a uslyšíte: „Byl to blázen, když ho to bavilo...“. Zkuste se s ní zamyslet nad tím, co se asi odehrávalo v hlavách národních hrdinů typu Palacha v předvečer jejich památného činu, a buďte připraveni na odpověď jako: „A co tím dokázal? Akorát přidělal doktorům práci“.

Buďte na to připraveni. Nepřipravenému by se totiž v podobných situacích mohlo zatmět před očima a rouhačku a svatokrádežnici, která si dělá placet na posuzování velkých činů titánů, by utloukl pěstmi. A pak, když si k ní večer přilehne a když si uvědomí, koho že to hladí, je mu samotnému ze své duševní prostituce zle.

„Einstein byl darebák, protože opustil svou první ženu...“, „Koukni jaký má ten Beethoven ošklivý nos...“, „Kdybys mi místo výstupů na Pamír pomohl okopat mrkev...“, „On je chytrý, hezký, vzdělaný, ale když on je moc hodný...“, „Nemohla jsem děti odvést na angličtinu, protože jsem myla okna...“, „Takhle oblečen nemůžeš jít na pohotovost...“.

Tyto výroky jistě každý v různých obměnách tisíckrát slyšel. Vyjadřují naprostou nesoudnost v porovnávání toho, co je důležitější a co méně. Nejsmutnější je, že to denně slyší děti a že slabší mužští jedinci těmto názorům přitakají, dělajíce tak ze sebe kašpary.

Kapitola dvacátá

DOBŘE RADY K NIČEMU

V nouzi dá ti radu každý přítel, málokterý poskytne ti ale mouky pytel.

K.H. Borovský

„Nespadni nikde!“, „Ať tě nic nepřejede!“, „Dej na sebe pozor!“, „Neztrať peníze!“, „Nesplet' si vlak!“, „Dej pozor, ať nenastydneš!“, „Neutop se!“ - Já nevím, jestli si autorky těchto doporučení myslí, že osoba, které tato slova kladou na srdce, by jinak dobrovolně padala se skály, skákala pod auto, zahazovala peněženku atd. V lepším případě se jedná o primitivní vyjádření obav a úzkosti, většinou se však alibisticky zadělává na ono prorocké: „Já to říkala!“

A tak se můžeme přichomýtnout k následujícímu rozhovoru: „Představte si, paní Blažková, ještě než jeli na hory, tak mu povídám: Nezlom si nikde nohu! A teď mi volal z Vrchlabí, že má nohu v sádře. Kdybych to tomu pitomci neříkala! Ale to je jak házení hrachu na zed“.

A Blažková jí s největší pravděpodobností neřekne, že nohu si nikdo o vlastní vůli nezlomí a tudíž to není třeba ani nikomu radit, nýbrž prohlásí: „To je úplně zbytečné jim něco říkat. Oni mají stejně svou hlavu“.

A obě, navzájem utvrzeny v nadřazenosti svých myšlenek, odplují do svých příbytků, soucitně přitom míjejíce davy hlupáků příliš hloupých na to, aby si nechali od nich poradit.

Kapitola dvacátá první

NEUZURPUJ DRUHÉHO, UZURPUJEŠ SE TÍM SÁM

Každá svině má svého řezníka

Z Podkrkonoší

Vždycky když slyším, jak někdo z mých kamarádů prohlásí: „Já kdybych nachytl starou s někým v posteli, tak bych ji zbil!“, musím mu oponovat. V tom okamžiku má být právě rád, neboť získal kus svobody. Dostal poukázku na to chovat se svobodně. Víc než svoboda je snad jenom zdraví. Neobstojí totiž tvrzení (i když bychom si to přáli a i když například i sám Tolstoj tuto zásadu filozoficky podpořil), že pouze muž má právo na bezrestnou nevěru, nikoli však žena. Ne, pokud chci svobody užívat, musím ji umět i dopřát. Pokud ji nedopřávám, nemám na ni právo a tím sám sebe ujařmuji. Vystavuji se totiž riziku, že budu-li někdy nachytán in flagranti, promění se moje předchozí moralistická kázání i se mnou v kupku hnoje. Existuje námitka, že mám-li někoho rád, neměl bych mít potřebu mu zahýbat.

Avšak

- 1) to odporuje povaze muže - lovce, který zahnutím nikterak nedegraduje své city k té, kterou má rád, a hlavně
- 2) mnoho lidí z nejrůznějších příčin, jako je např. zájem na zachování manželství, setrvačnost, oboustranné poznání, že žádný z partnerů nemá nikde jinde lepší vyhlídky atd., žije s partnerem/kou, kterého/ou nemají rádi.

K uzurpaci druhého partnera pak dochází hlavně ze dvou důvodů: Uzurpující buď o zahnutí nestojí (z morálních, rizikových, zdravotních nebo frigidních důvodů) nebo se líbí méně než jeho uzurpovaný partner. Zkrátka o svobodu nestojí a nevěděl by si s ní ani rady. Řídí se proto známým heslem „Když já ne, tak on také ne“, vystaví uzurpovaného do pozice neopodstatněného pocitu viny a nešťastník si pak řekne: „Vždyť já ji to nemůžu udělat, ona by mi to také neudělala“ a přitom si nechce připustit, že on vlastně o její věrnost nestojí, naopak její zahnutí by ho zbavilo nechtěného morálního balvanu. Z kapitoly „Vyvolání neopodstatněného pocitu viny“ však víme, že vynucený pocit viny je falešným a špatným rádcem.

Jó, kdybych věděl, že moje stálá partnerka (manželka) mě chce mít doma, aby mě to hezky udělala, zaváhal bych. V 95-ti procentech to však není ten případ. Bude koukat na televizi, chramostit po bytě nebo telefonovat s tetkami a důvod, proč mě chce mít doma je jediný: Závist a nepřejícnost, navíc pro ni morálně odůvodněná pocitem vlastnictví. Má přece na mě štempl v občance!

Tohle není ale žárlivost. Žárlím na někoho, koho mám rád, koho bych ve chvílích, kdy je objímán někým jiným, objímal rád sám. Ale tohle není ten případ, ona mně prostě nepřeje, abych si něco někde užil, a na základě pseudovlastnického pocitu si myslí, že má právo mi to zakázat. Slovo žárlivost by se ve slovníku mělo rezervovat pouze pro skutečně zamilované vztahy. V běžných každodenních vztazích by mělo být nahrazeno slovem „nepřejícnost“, neboť pravdivěji vystihuje stav věcí.

A tak poučením z těchto faktů budiž alespoň pro muže: Nežárlit. Vždyť je přece dobře, když se váha té ženské rozloží na více krcích. Nebo ji snad někdo potřebuje na celý úvazek?

Kapitola dvacátá druhá

EROTICKÉ FANTAZIE - POMŮCKA K DOSAŽENÍ ORGASMU

Řekne-li vám někdo, že má věrnou ženu, politujte ho. Není hezká.

Chlubí-li se někdo, že má hezkou ženu, politujte ho. Není mu věrná.

Tvrdí-li někdo, že má hezkou a věrnou ženu, politujte ho. Je to blázen.

A.P. Čechov

Má-li se chlap rozhodnout mezi dvěma přibližně stejně vyhlížejícími ženami, z nichž jedna orgasmu docílit může a druhá ne, rozhodne se, pochopitelně, pro tu první. Je to především ženino vyvrcholení, nikoliv jeho vlastní, kterým je odměněno jeho milostné úsilí, byť většinou příjemné. Uspokojit ženu je na sexu to nejkrásnější. Milovat se se ženou nedocilující orgasmus je bezcílnou poutí, během které se muž sice ukojí, ale to je příliš malá meta. Vždyť přece úspěšnost sexu poměřujeme tím, jak si to ta žena užila. Nikdo nepočítá, kolikrát se uspokojil, ale kolikrát to udělal své ženě nebo milence.

Představme si nyní manželství, v němž manželka je schopna vyvrcholit pouze za předpokladu, že si při tom představuje, jak to dělá s Paulem Newmanem nebo se sousedem. Má-li se její muž rozhodnout mezi sexem bez ženina orgasmu, nebo sexem s jejím orgasmem, podmíněným však představami o cizím mužským, rozhodne se zřejmě pro variantu s ženiným orgasmem. Jakožto pohlavní tvor touží totiž po pohlavním spojení a orgasmus je přece symbolem pohlavnosti.

Udělejme nyní další krok a předpokládejme (co je na tom nereálné?), že tato manželka potřebuje pro zdárné vyvolání svých erotických fantazií o sousedovi občasný styk s ním. Manžel potom stojí před otázkou, zda mít v posteli kus frigidního dřeva, nebo nevěrnou, avšak vášnivou ženu. Co si vybere?

Úzkoprsý uzurpátorský žárlivec asi situaci nezvládne a rozvede se. Velkorysejší typy mužů zajásají. Vždyť se jejich život obohatil na všech frontách. Nejen že tráví večery v objetí ženy, která je skutečně kusem ženské, nejen že se jeho mužské sebevědomí zvedá s každým docíleným orgasmem jeho manželky, nejen že nemusí složitě a jednou za uherský rok poučovat bezkrevnou manželku o jejich povinnostech, ale on získal i právo chodit za jinými a tím nazpět i značný díl osobní svobody, kterou si tak neuváženě nechal okleštit razítkem na matričním úřadě.

Kapitola dvacátá třetí

DUŠEVNÍ BILANCE MEZI MUŽEM A ŽENOU

Bylo by velmi žádoucí, aby se též v Evropě tomuto číslu 2 lidského pokolení vykávalo jeho přirozené místo a aby se konečně udělala přítrž nepleše tzv. „dámy“, které se směje nejen celá Asie, ale bylo by se smálo rovněž celé Řecko a Řím

Arthur Schopenhauer

Zamysleme se nad okamžikem svatby a zvažme tímto počinem vznikající saldo duševních ztrát a zisků pro každého z novomanželů.

Chlap vyrostlý v mužské populaci si odtud přináší samozřejmě vlastnosti, bez nichž by se mezi přáteli, kumpány, sportovci atd. neobešel. Jde o spolehlivost, držení slova, smysl pro vděčnost, uznání, obdiv a podobně. Náš ženich byl také dosud zvyklý na to, že pro své kamarády (a oni pro něho) organizoval a s nimi prožíval nesmírně pestrý a dobrodružný život: lezení po skalách, sjíždění řek, různé druhy sportu, bavili se hudbou, lovem žen atd. Mezi mužskými se náš ženich vyžil i intelektuálně. Průměrný muž má totiž svůj názor na současnou politiku, příčinu smrti Cicerona nebo Ladislava Pohrobka, relativistickou kontrakci délek, skvělou formu nestárnoucího De Zolta na mistrovství světa a stovky dalších témat. Chlapi se výborně baví i v hospodě, neboť každý má po ruce množství příhod a zážitků, jejichž vyprávěním dovede upoutat.

Není divu, že když touha po dětech, sexuální pud či společenský tlak ho donutí do šedě života v manželství, v němž je zasypáván plytkými kecy na téma módních doplňků či špinavých oken, nezbyvá ubohému muži než kompenzovat tento stav mnoha milenkami, jejichž suma duševních vlastností se alespoň vzdáleně rovná jednomu mužskému nitru. Jedna zná historii Říma, druhá fyziku, třetí se nebojí lézt po skalách, čtvrtá lyžovat, pátá umí vařit, šestá je dobrá v posteli, sedmá nezívá při sledování křeče atleta v cíli běhu na 800 m a osmá mu řekne uznale po vítězství v okresním přeboru v tenise, ve kterém vyřídil deset ambiciózních borců: „Ty seš teda dobrej!“ Bohužel na devátou na volejbalové turnaje a dvacet dalších nám nezbyvá čas ani peníze, a tak prožíváme přes veškeré komplikace v životě jen polovinu toho, co bychom prožili v mužském prostředí, kdyby nás sexuální pud z tohoto prostředí nešťval pryč.

Naproti tomu nevěsta, sňatkem vybědnuvší z přízemní společnosti ženských, se rázem ve společnosti chlapa ocitá v komplexním ráji. Sto tetek ji nikdy nepobavilo, nepovzneslo, nehýčkalo a nepoučilo tolik, jako jediný muž. Jsou ochotny trávit (pochopitelně) veškerý čas s mužem a ohromně se diví, že chlap pořád někam utíká. Žárlí, vyčítají, terorizují a přitom nechápou prapůvod jejich nespokojenosti. Nemohou ho totiž nikdy pochopit, stejně jako já nikdy nemohu pochopit, jak asi buší srdce tygra, jehož rodina týden nejedla, když pozoruje zaběhlé tele. My, mužští, však máme tolik soudnosti, že nesrovnatelné nesrovnáváme.

Bohužel, většina žen kompenzuje svoji situaci nastolením pocitu vlastnictví, kterému posléze samy uvěří. Pohříchu v této situaci ocitnuvší se muži tomu věří též, nebo se poddají z nejrůznějších příčin (aby měli klid, z lenosti, slabosti a hlavně z nedocení osobní svobody). Tak se stane, že ženy, jako by se staly vlastníky svých mužů, jim *d o v o l u j í* - jít s kamarády na pivo, *u r č u j í* - hodinu návratu, *t r e s t a j í* - křikem, odmítáním sexu a nastojte, někdy i bitím, a dokonce i milostivě *o d p o u š t ě j í*, ale buďte si jisti, že dříve či později odpuštěný „přestupek“ stejně vyčtou.

Muži potom kodifikují tento hanebný status tím, že místo aby suše oznámili: „V sobotu jedu na volejbalový turnaj, vrátím se asi v neděli“, začnou již dva měsíce předem škemrat: „16. dubna je turnaj ve volejbale, měla bys něco proti, kdybych jel?“ Tím ji samozřejmě vystaví do role vrchnosti a jí chybí dostatek velkorysosti, aby tuto nezaslouženou roli odvrhla třeba větou: „No samozřejmě, proč bys nejel copak se mě musíš ptát?“ Ne, místo toho si v této roli zalebedí a utuží ji prohlášením na způsob: „To je ještě dlouhá doba, uvidíme, snad to půjde...“, čímž mu říká, že když se bude hodně snažit, tak mu to milostivě povolí. A tak se chlap dva měsíce podbízivě chová a žehlí si to, aby tam s m ě l jet. Ovšem slovo směl, stejně jako dovolit, určovat, trestat a odpouštět, popisuje vztah mezi vrchností a poddaným. Mohu mít obavy, že jdu pozdě do práce (kde mám svého nadřízeného) nebo za povinnostmi, ale nemohu jít domů s pocitem malého kluka, že jdu pozdě.

Není přece mojí povinností zpovídat se člověku mě na roveň postavenému, proč přicházím o hodinu jinak, než obvykle, *nota bene* manželce čumící na seriál.

Někdy se žena ve shora uvedené scéně uchýlí k pseudodemokratickému prohlášení: „Já ti přece nemám co poroučet. Klidně si jed', ale uvědom si, že ty tvoje volejbaly mě ničí“. Na tohle ovšem chlap, poučený v oblasti vyvolávání neopodstatněného pocitu viny závistivou manželkou, neskočí.

Kapitola dvacátá čtvrtá

DRUHÁ LIDSKÁ GARNITURA NA DŮLEŽITÝCH SPOLEČENSKÝCH POSTECH

Divím se, že se dva haruspexové spiklenecky neusmívají, když se setkají

Cato

Z dob svých gymnaziálních studií si pamatují, že kdo měl něco v hlavě a před sebou vyšší cíle, hlásil se na lékařskou fakultu, jadernou fyziku, MFF a podobné obory. Na právnickou fakultu, učitelství a ekonomii šli jen ti, kteří neměli pevný program či představu o životě a oprávněně si nevěřili, že by těžší studium zvládli neboť v porovnání s ostatními byli jasně druhou garniturou.

V dnešní době svobodného podnikání velká část lidí, kteří by se dříve hlásili na těžké obory, odchází navíc do konkurenčního podnikatelského světa, kde se bije nejen o úspěch svůj, ale zároveň i o pracovní příležitosti pro ty, kteří to nedovedou. Důsledkem výše zmíněného jevu je to, že veledůležitá oblast právnictví, učitelství, ekonomie, výchovy, ale i žurnalistiky, publicistiky a sociologie se až na výjimky stává doménou lidí druhé kategorie, neboť první kategorie je ponořena ve vědeckých institucích, fakultách a v byznysu (mluvím o byznysu obecně, nikoliv o specificky českém estébácko - mafiánském prasečkářství).

Již sám motiv stát se úspěšným právníkem, tj. být ochoten bohatnout i třeba obhajováním lidí, o nichž jsem přesvědčen, že patří do žaláře a motiv uchazeče o studium teoretické fyziky s perspektivou celoživotního odříkání se a s cílem posunout poznání lidstva, ukazuje na kvalitu modelových jedinců. Toto je obecný problém s celosvětovým dopadem. Celý západní svět je v podstatě řízen tzv. levicovými intelektuály ovládajícími publicisticko-právníckou sféru, neboť první garnitura pravicových intelektuálů je někde jinde a o tuto sféru se povětšinou nestará, považujíc ji za motivačně méněcennou. Logickým důsledkem toho je například neschopnost západních mocností s prakticky neomezeným finančním a vojenským potenciálem dohodnout se na řešení běžných krizí.

Důvod, proč tyto názory prezentuji v této knize, je ten, že právě oblast školství, justice, publicistiky a oblast sociální jsou přefeminizované a s důsledky tohoto vývoje se setkáváme prakticky každodenně. Stačí si připomenout zamořenost školského systému včetně vyšších stupňů učitelkami, které, aniž by si to uvědomovaly, vychovávají žáky a studenty k vlastnímu, tj. žensky úzkoprsému obrazu se zvrácenou hierarchií hodnot. Přemnožení se neschopných a arogantních tetek na školských, městských, správních a všech jiných možných úřadech, které si nevědí rady s ničím, na co nemají instrukce nebo co vybočuje z běžných předpisů nám otravuje život denně. A nade vším se tyčí zdravému rozumu se příčící instituce samosoudkyň. A tak na měsíčním cyklu té které samosoudkyně, jejích menopauzních hormonálních přestavbách a dalších faktorech, které nelze ani při nejlepší snaze se dotyčné rozumem či vůlí ovládnout, závisí, půjde-li odsouzenec sedět na pět let nebo na devět let, bude-li dítě přiřknuto místo otci matce a desítky dalších rozhodnutí o lidských osudech. Zejména v manželských soudních případech se rozporuplnost instituce samosoudkyně projeví v nejjasnějších konturách. Manželka například u rozvodového řízení argumentuje tím, že s manželem nelze žít, protože jezdí často jako tělocvikář na sportovní kurzy a tábory nebo že jí už pět let nekoupil květiny a nepřinesl snídani do postele. Soudkyně pochopitelně nemůže uznat, že se manžel ničím objektivně neproviňuje, neboť sportovní kurzy jsou jeho chlebem. Vždyť ona s tou ženou soucítí, vždyť ona by udělala totéž, vždyť možná i něco podobného udělala už mnohokrát a možná se z podobných příčin i sama rozvedla. Spravedlnost proto musí zatlačit na vedlejší kolej, připuštění spravedlnosti pro ni totiž znamená odsoudit samu sebe. Kdo by to dobrovolně udělal? A tak, ve jménu ženské sounáležitosti, je spravedlnost ve své výkladní skříni, tj. soudní síni stavěna na hlavu.

Instituci samosoudkyň nebudu již déle rozvádět. Naprosto dokonale to totiž provedl JUDr. O. Kotásek v připravované knize „Vliv ženské sounáležitosti na výsledky soudních pří“.

Kapitola dvacátá pátá

ZIVOT JAKO MOZAIKA

„Já potřebuju někoho nastálo, tohle by nic nevyřešilo“, slyší muž občas a dívá se přitom smutně za odlétající nadějí na to, že s ženou, se kterou strávil příjemně odpoledne, skončí ve své útulné garsonce. Ona neví, že to tzv. „stálo“ se nedostavuje a priori, nýbrž a posteriori, ona neví, že řečmi o „stále“ vyvolává v chlapovi na zádech mrazení, tane v domnění, že stejně jako v pohádkách existuje princ, kterého jednou určitě potká a pouze on bude ten pravý a na stálo a na něj se vyplatí čekat. Neví ale zároveň, jak se pozná princ.

Tedy neví; ví, moc dobře ví, proto se již stokrát napálila a ještě stokrát napálí tam, kde okamžitě ztratí hlavu nad jeho šarmem, krásou a výřečností, a proto si teď hraje na obezřetnou v případě upřímného muže, který nedovedl tak silně oslnit a na první pohled zapůsobit. Jako kdyby stupněm oslnění se měřil stupeň stálosti. Co by si však ženy měly uvědomit, a zejména starší ženy, u kterých už otázka zakládání rodiny je pasé, je to, že hledání kompaktního kvádru na stálo je do značné míry iluze. Život lze celkem slušně složit jako mozaiku z menších kamínků. Zachová to jak jí, tak těm kamínkům, větší svobodu, a vydrolí-li se jeden kamínek, nenadělá tolik škody, jako když se odvalí jediný a obrovský balvan. Kromě toho tento postup zachovává ženě naději na přetvoření některého z původně nestálých a viklajících se kamínků ve vytoužený kvádr. Mozaikový život však neumožňuje ženě v plné míře rozvinout ten dokola zde omílaný pocit vlastnictví chlapa a tuto hranici nepřekročí.

Kapitola dvacátá šestá

PROČ ZENY NEMAJÍ ÚCTU K MAJETKU

„Včera jsem při couvání do garáže zdemolovala levý blatník“, říká manželka přítelkyni. „Až to řeknu manželovi, ten zas bude vyvádět,,.

On bude vyvádět, ona ne, jí je to jedno. Jenom chlap totiž na zdemolovaném autě vidí shánění opravářů, náhradních dílů a peněz. Manželka ne. V jejím životě se nic nezmění. Ona nebude ani lítat po opravářiích, ani shánět pomocí inzerátů práci na víkendy k vydělání peněz na jejich zaplacení. Její život v trojúhelníku domácnost - sousedka - kancelář je totiž nedotknutelný, peníze na jídlo, práci prostředky a nájem se musí dát dohromady vždy. Ona nemá úctu k dalším hodnotám, ona nevidí litry potu, starostí a odříkání, které představují peníze na vše, co vybočuje za rámec tohoto trojúhelníku. Na domácnost jí stačí pár tisíc, které dostane částečně od manžela, částečně je vydělá během osmihodinové pracovní doby. O tom, jak se vydělá půl miliónu, nechce slyšet, je jí to jedno, nikdy to stejně dělat nebude, a proto snadno nazve toho, kdo toto peklo podstoupil, bláznem, který na ni řve kvůli pitomému nabouranému autu. Kdyby přišla a řekla: „Způsobila jsem tu a tu škodu a podniknu to a to, abych ji odstranila“, chlap by neřval. Chlap řve proto, že ví, že to všechno bude muset oběhat a vydřít sám a ona se přitom bude tvářit a la: „Za to, že mě můžeš mít, musíš holenku něco obětovat“. Nejhorší je, když si tohle myslí a dává najevo megera, o kterou chlap už dávno nestojí a žije s ní v podstatě ze setrvačnosti a z neopodstatněných morálních povinností vůči ní. Ženy nechápou stres z úsilí mužových podnikatelských a výdělečných aktivit. Neváží si jich, protože to nikdy nezkusily, ani by nebyly schopné to zkusit a ani by neměly motivaci to zkoušet, neboť to nepotřebovaly a nikdy potřebovat nebudou. Podvědomě (a bohužel oprávněně) cítí, že se vždy najde někdo, kdo to udělá za ně nebo pro ně. A když náhodou ne, bez problémů přešaltrují na přízemnější způsob života. Přestanou platit dětem hudební a jazykovou školu, přestanou jim plánovat lyžařské zájezdy, samy sebe odhlásí ze sportovních a zájmových klubů, a jede se dál směrem k primitivismu.

Za svého působení na střední škole jsem si všiml, že (výjimky nechejme stranou) studentky nemají tak odpovědný přístup ke studiu jako studenti. Jako by už ve svém věku věděly (a že to holky v Praze v sedmnácti letech většinou ví), že se o ně vždycky nějaký blbec postará, že nikdy nedopadnou až na dno, zatímco kluci si toto nebezpečí začínají uvědomovat.

Kluci vědí, že poté, co opustí domov, tak v případě, že nevydělají peníze, neuspějí na konkurzu, neseženou byt či vyletí z práce nebo univerzity, si to odskáčou sami a vypijí to až do dna. Nikdy nebude v jejich životě nikdo, komu by se mohli pověsit na krk, kdo by je podržel v krizi a na koho by mohli svést odpovědnost za neutěšenou situaci. Proto podvědomě přistupují ke studiu s větší odpovědností.

Nenechejme se zmást tím, že kluci jsou vždycky trochu „nad věcí“. Za všechno hovoří výrok, který jsem nedávno slyšel v tramvaji: „Vyhodili mě z práce, byt nemám, tak se asi vdám“.

Kapitola dvacátá sedmá

ZÁMĚRNÉ PŘEHLÍŽENÍ MUŽOVÝCH POČINŮ

Sedím v sednici podhorské chalupy, v níž žije manželčina devadesátiletá babička spolu s nikdy neprodanou dcerkou, dnes už nejméně šedesátiletou. Kromě nich dvou, mé manželky a její sestry je přítomna i tchýně a obě mé dcery. Úctyhodný babinec je tedy kompletní. Kam paměť sahá, rodí se v tomto rodu pouze ženské.

Kromě mých holčiček se zde s nikým nebavím. Nejen proto, že jsem jediný mužský v tomto ženském pensionu, ale hlavně proto, že zde pro mě nepříjemně houstne ve vzduchu to, co už trochu znám z domova z přítomnosti mé manželky, která v této atmosféře vyrostla. Jde o pocit jakéhosi přehlížení a prokazování té nejformálnější zdvořilosti, jakou projevujeme někomu, koho potřebujeme a zároveň by nám nevadilo, kdyby ho čert vzal. Vím, že kdybych vyhrál olympijskou medaili a chtěl doma nebo zde líčit průběh vítězství, cítil bych, jak kterákoli z těchto žen si v duchu myslí: „Když ti to udělá dobře, tak nám o tom povídej, ale nechtěj po nás, abychom přitom přestaly mýt nádobí“.

Nevyprávím tedy ani doma, natož zde, co to obnáší podniknout výstup na sedmitisícovku nebo přednášet biochemii na univerzitě v Bombaji. Nenechám urážet touhu lidí něco dokázat tím, že z očí budu číst: „Kdybys šel raději místo toho okopávat zahradu“.

Tyto pocity se v této sednici v přítomnosti manželčiných výhradně ženských příbuzných koncentrují. A najednou se mi rozbřeskně při pohledu na čtyři generace žen tohoto rodu, v poklidu sedící u večere. Ony jsou totiž věčné, zatímco já, stejně jako další muži, kteří se nakrátko mihli životem některých z nich, jsme jen něco dočasného, a proto nemá cenu se tím hlouběji zabývat.

Vždyť i statisticky ony žijí déle. Kromě toho jsem úlohu, stanovenou mi tímto rodem, splnil. Zplodil jsem totiž další dvě ženy a zajistil tak kontinuitu života tohoto ženského pokolení i pro další generaci. Děd mé manželky zplodil tchýni a její sestru a splniv tak svou úlohu, zemřel, aniž po něm zbyla památka či fotografie, štkl pes nebo bylo vzpomenueno dobré slovo. Stejně i manželčin otec, tchýni použit pro zplodění mé manželky a její sestry, zemřel bez povšimnutí a když manželku neposadím do auta a neodvezu na hřbitov, nedostane chudák na hrob ani kytičku. Kolik dětí ani neví, kde spí věčným spánkem jejich tátové, protože když byly malé, matka se rozvedla a samozřejmě pracovala na tom, aby se na biologického otce co nejučinněji zapomnělo.

Čtyři generace ženských sedí zde u stolu. V jejich světle muži přicházejí pouze na okamžik, aby navždy zmizeli. Proto jsou všechny mé činy, za něž mě jiní lidé obdivují, manželce ukradené, proto se v této chalupě cítím ne jako člen rodiny, ale jako dočasný host, proto jenom počínům, které mají hmatatelný dopad na současný a budoucí život tohoto ženského rodu, je věnována pozornost. Omýt okno potřebují ode mne, ne zahrát Beethovenovu sonátu. „Německé ani anglické konverzace se holky nenajedí“, slýchávám ob den.

Celý ten rod je něco jako tasemnice v lidské podobě, žijící tím nejprimitivnějším způsobem života, která přežívá díky zredukování pestrosti života na šed' nejnutnějších životních úkonů, které jsou povýšeny nade vše. Na rozdíl od tasemnice obecné (*Taenia solius*) dovede tato přežít i po záhubě hostitelově a to tím, že své funkce, už beztak omezené, dále omezí.

Fenomén přehlížení mužů ženami pramení ze sobecké, až egocentrické ženské povahy. Ony jsou tady, aby jim bylo lichoceno, jejich práce má být uznávána, co by se staraly o to, s čím vším se musí chlap na poli pracovním či sportovním potýkat nebo co všechno musel podstoupit, než třeba postavil dům. V přehlížení jsou tak důsledné, že přestože jistě vědí, jak my muži v naší ješitnosti bychom byli snadno ovladatelní a krotcí, kdyby nám ta, na které nám záleží, občas řekla něco obdivného (např. „Dnes jsem tě pozorovala na plovárně a musím říct, že ten sport je na tvé figuře vidět“ nebo „Že po dvacetileté pauze budeš schopn klukovi spočítat příklad z matematické olympiády, jsem opravdu nečekala“). Ne, proč by to dělala, vždyť je to jedno, ten chlap bude fungovat i bez toho a jí je jedno, jak se vedle ní cítí, protože tato otázka je pro ni absurdní, řešit se přeci má, jak se cítí ona vedle něj.

„Jak to, že se ten můj sobec vůbec nezamýšlí nad tím, jestli jsem vedle něho šťastná?“ je otázka, se kterou se denně probouzí.

Toto je i podstata přístupu obou pohlaví k životu. Muž se ráno probudí a přemýšlí, co má dnes všechno udělat, bojí se, že to časově nebo finančně nestihne a bude muset něco odložit na zítřek. Naproti tomu typická žena se ráno probudí a přemýšlí: „Mám nějaký důvod ke spokojenosti při tomto způsobu života?“, „Nemařím s ním život?“ Imanentně se tak babrá sama sebou, protože to je pro ni to nejdůležitější. Jaký pak div, že grandiózní činy žen se dají spočítat na prstech jedné ruky.

Kapitola dvacátá osmá

JAK VYCHOVAT DCERY

Jako jest církev podřízena Kristu, budiž i žena podřízena muži svému ve všem.

Efes 5.24

Člověk je s kritikou v koncích, má-li si zamést před vlastním prahem. Mám dvě malé holčičky. Mám je bezmezně rád a snažím se v nich potírat jejich přirozenou ženskou úzkoprsost velkorysejšími projekty. Ve čtyřech letech vyšly v zimě na běžkách na Sněžku, protože lanovka nejezdila kvůli vichřici. V pěti letech měly první záznamy ve vrcholových knihách Prachovských a Adršpašských skal. V šesti letech vystupovaly jako pianistky na pódiu a o co si neřeknou anglicky, to nedostanou. S úzkostí však sleduji, jak se tenčí vzdálenost mezi jejich dětskou bezstarostnou hravostí a obdobím, kdy začnou inklinovat k názorům manželky na to, co všechno se má a nemá, pro což kromě zmíněného „se“ neexistuje žádné jiné zdůvodnění.

Kluka bych vychovat dovedl, snažil bych se z něho udělat fyzicky i duševně silného rafana a pomocí hudby a krásného umění v něm zároveň nezanedbat citovou strunu. Ale holky? Již teď se vědomě brzdím v tom, abych je nezahnal do výchovy pro mužské. Muži nestojí o ženy, které je ve všem předčí. Muži musí mít pocit, že imponují svou silou, dovedností, umem a výdrží. Nositelka Nobelovy ceny ani olympijská vítězka nemá dosažením těchto met usnadněný vstup do srdcí mužů, zatímco opačným směrem to platí. Ani podnikatelské úspěchy a peníze, na rozdíl od mužů, ženy nekráší. Nejhezčí vlastností ženy je ženskost a ta, bohužel, sestává především z fyzické krásy a schopnosti vytvářet šťastný domov. Nejsou šťastny ty ženy, kterým se pálí na plotně řízek, protože ve stejnou dobu sedí u počítače a řeší Schrödingerovu rovnici, či kterým vychovávají děti baby sitters, protože ony musí být úspěšnými právničkami či ředitelkami podniku a domácnost a děti jsou pro ně brzdou. Přesto se právě o tohle velké množství žen snaží.

A co mám tedy dělat já? Pošlapat nadání svých dcer a až dorostou do požadovaného věku, nedat je na studie? Doufat, že se realizují v umění, což by byl pro mě rozumný kompromis? Tato kniha má poučný charakter a autor by měl znát (alespoň teoreticky) odpověď. Nuže, mělo by se mi podařit jim vštípit do hlavy, že cokoli vystudují, vyučí se nebo zvládnou, dělají ne kvůli další kariéře, ne kvůli tomu, aby se jednou staly ředitelkami kovohutí, ale kvůli sobě, kvůli tomu, aby se dozvěděly více o světě a tím pádem si ho lépe užily, aby lépe viděly a chápaly skutečnosti, aby se domluvily v cizině, aby to samé umožnily i další generaci a snad až někdy po dospění svých dětí, budou-li chtít, se o nějakou kariéru pokusily.

Primárním jejich zájmem však musí být to, v čem je jejich role nezastupitelná - milující manželka a matka, vytvářející rodinné zázemí. Schrödingerovu rovnici či úspěšné právníčení zvládnou muži také. Proto tolik oceňují to, co nedovedou sami.

Bohužel, hodně „moderních“ žen tuto roli považuje za méněcennou, neuvědomujíce si, že je to role, v níž budou v největší duševní rovnováze a tudíž nejšťastnější. Hrůza „moderních“ rodin v USA budiž varováním.

Kapitola dvacátá devátá

KDO JE A KDO NENÍ KURVA

Kurva je z definice žena, která souloží pro peníze, a to třeba i s někým, kdo se jí nelíbí. Stává se však často, že muž stráví s ženou příjemný večer, a když má být tomuto večeru nasazen zlatý hřeb, žena kvůli pocitu, že by snad vypadala jako kurva, k aktu nesvolí. Tento pocit je naprosto neopodstatněný, neboť s dotyčným by nešla pro peníze, ale z osobních sympatií. Odvažují se dokonce tvrdit, že v dnešní době, má-li se už vyvinout trvalejší vztah, vyvine se spíš ze situace, kdy se muž s ženou vyspí, než když si žena pokouší získat muže přehnanou cudností, která je ještě navíc v případě, že muž s ní stráví třeba víkend, nezdvořilá. Nelogičnost tohoto pocitu se zvláště projeví v případech, kdy třeba mnohaletý milenec, který nemá zrovna k dispozici byt, pozve svou partnerku, se kterou už x-krát souložil (v parku, v autě, ve vypůjčeném bytě atd.), do hotelu. Zde často slyšíme tvrzení: „Já bych si připadala jako kurva“.

Je jasné, že jsou to ženy, které udržují stupeň promiskuity v únosných mezích, a bohužel jsou to ženy, které mají tak špatný cit pro situaci. Snad je to celé nedílná součást iracionálního obsahu pojmu ženskosti.

Kapitola třicátá

VÝVOJ ŽENSKÉHO NITRA

Ženské nitro je v podstatě charakterizováno dvěma obdobími. Obdobím tzv. čekání na Prince a obdobím rozumu.

Všimněme si, že po dlouhé období své existence ukončeném až hluboko v postmenopauze setrvávají ženy v přesvědčení, že za nimi přijde Princ. Mezitím mají třeba vážnou známost s někým jiným, dokonce s ním mohou mít i děti a vdát se za něho, ale pořád jsou přesvědčeny, že tohle je jenom dočasné provizorium, tohle není ten Princ, ten ale na ně někde určitě čeká a současný partner může být rád, že se snížily k soužití s ním, když mohly bývaly mít Prince. Čekání na Prince a nepochybování o jeho existenci jim dodává jistotu rozvést se i v případě, že mají několik dětí s relativně solidním manželem. Důsledkem toho je spousta dětí vyrůstajících bez otce, protože Princ se jaksi nedostavil.

Občas se však Princ zjeví v nepřehlédnutelné formě, alespoň pro většinu českých husiček. Typickým případem je zámožnější Arab či postarší Ital. Česká nanyňka zde ihned neomylně rozpozná atributy typického prince a překotně se za některého zulukafru vdá, popř. za ním uteče i s dětmi. Ostatní nány jí závidí, vzdychajíce: „Ona se vdala do Itálie!“, „Ona má Araba!“. A zatím dotyčná sedí někde na italské či arabské vesnici po boku ztroskotance, o kterého by žádná z tamějších žen ani nezakopla. Z vesnice se nešťastnice nemůže hnout, je sledována sousedkami a příbuznými, v arabském světě je prakticky otrokyní vyměnitelnou podle směnného kurzu za x velbloudů, je nešťastná a rozveselí se jen jednou za rok, když přijede na týden dovolené se svými rasově nečistými dětmi a kamarádky ji obdivují, protože přijela zahraničním vozem a „viděla svět“.

Jindy je princem vysoký tmavovlasý blazeovaný seladon nudné povahy, zajímavý tím, že nic nedovede, neboť osudem do vínku dané vlastnosti mu úplně stačí. Ženy na jeho bezchybný zevnějšek letí, on pochopitelně nemá zájem zabředávat do hlubších vztahů.

Jak Ital s Arabem, tak i on je pravým opakem Prince, ale když posléze od naší milé čekatelky zmizí, nepřispěje tím nikterak k jejímu prohlédnutí. Naopak, ještě ji paradoxně utvrdí v tom, že její koncepce čekání na Prince je správná.

Do fáze rozumu se, bohužel, žena dostává až ve věku, kdy už po ní prakticky na seznamovacím trhu není poptávka.

Tato žena už je schopna své dceři říci třeba: „Jestli tě někdy uvidím s nějakým Arabem, tak ti naplácám zadek“. Slyšel jsem od jedné ženy dosáhnoucí již fáze rozumu toto vyjádření o své kolegyni: „Ona je tak žensky blbá“. V této větě je obsaženo překonání úvodní fáze normálně nazývané ženskou blbostí, námi apologeticky iracionálními projevy ženskosti.

Těžkou obžalobou ženské přetvářky při obhajování ctnosti jsou zážitky jednoho mého přítele. Je to modelový typ krasavce s jiskrou v oku a „tahem na branku“, zkrátka typický Princ. Ženy všech věkových kategorií i postavení, od studentek po lékařky, od inženýrek po uklízečky, mu podléhají po stovkách (pochopitelně k závisti nás, jeho přátel). Protože si je vědom toho, že si může naprosto všechno dovolit, klade si kolikrát až absurdní podmínky: „Půjdu s tebou, ale vem s sebou sestru“, „Pojď se mnou do okna, ať nás může sousedka přes ulici pozorovat“, „Napřed půjdeš tadyhle s Jardou a pak se uvidí“. Všechny tyto podmínky a mnoho dalších se ony krásné ženy a dívky snažily vyplnit! Přitom měly spoustu nabídek od slušných hochů, kteří jim místo potupných podmínek nosili růže a srdce na dlani. Těmi všemi opovrhly a při večírkách raději stály frontu před přítelovou ložnicí (a to doslova a do písmene). Vyprávím-li některý z nesčetných příběhů, který jsem s ním zažil nebo o kterém jsem slyšel, některé ženě, otrásající se hnusem tvrdí, že se jedná pouze o pár netypických žen, které se k něčemu takovému podvolí. Když pak jej posléze potkají, chovají se podobně a jeho jednání omlouvají tím, že to jistě není pravda a k nim že se bude chovat úplně jinak.

Zmínkou o svém příteli bych chtěl připomenout důsledek fenoménu Prince. Jde o to, že v případě Princů jsou ženy naprosto nekritické a ztrácejí zábrany i odhad reality. Kvůli Princům jsou nešťastné v manželství s „Neprincem“, s Princem jsou nešťastné opět, pokud si jej vezmou, neboť je zanedbává. Všechny své předsudky, rozhodnutí a principy tváří v tvář Princovi odvolávají. To by bylo svým způsobem pochopitelné. Vždyť i my muži děláme kvůli krásným ženám šílené věci. Ale je zde jeden velký rozdíl. My to nepopíráme, my pokrytecky netvrdíme, že za těch a těch podmínek bychom s tou a tou nešli, že bychom nikdy nepodvedli svou partnerku, neplísňíme vypravěče sprostých anekdot a nestydíme se za to, že nás baví porno. Nevyprávíme, že našim ideálem je chodit za ručičku parkem a že to nejcennější, co můžeme dostat, je kytička fialek.

Kapitola třicátá první

NEÚTULNOST DOMOVA

Život je příliš krátký na to, abychom uklízeli

Miroslav Horníček

Ženy jsou z pohledu mužů přecitlivělé na pořádek. A v rozumné míře je to dobře. Například Američanky to ve své feministické touze po rovnoprávnosti dotáhly tak daleko, že jsou stejné bordelářky jako chlapi a to jim na přitažlivosti nepřidává. Ovšem opačný extrém je ještě zhoubnější. Domov má být oázou klidu a tepla, v mnoha domácnostech to však vypadá veskrze obráceně. Venku sychravo, všechna okna otevřena, v každém manželka, dcera, tchýně a myje ho a místo tepla domova fouká dovnitř plískanice. Když koukáme na fotbal, hučí vysavač a vedle něj manželka nadává, že bychom mohli někdy vyluxovat my. Musíme se přezouvat už na chodbě. Během úklidu se vyhazují věci, které jsou nám drahé, přičemž o tom, co se vyhodí a co ne, bez konzultace s námi vlastnický rozhoduje manželka, stejně jako i to, kde co bude stát a co se kam koupí. To vše nedělá z bytu útulek klidu, kam rádi utíkáme jako štvanci před nepřízní osudu, to pouze dělá z deště okap.

Pozvěte si kamarády, sedněte si k televizi, chvílku se koukejte na hokej a manželka začne kolem lítat se smetáky, vysavači, práskat dveřmi a ukazovat, jaký je chudák a co všechno musí dělat. Taky by si ráda sedla a koukala, ale nemá čas, nedá jí to, musí uklízet.

Bodejť by pak chlapi, zvláště ti, kteří mají už děti odrostlé, nechodili z práce rovnou do hospody.

Kapitola třicátá druhá

KUPČENÍ

Některé ženy ve snaze vykompenzovat tušený rozdíl mezi svou užitečností a mužskou užitečností se snaží uměle přecenit své počiny, investice a sebe samé pomocí toho, že s tím kupčí.

Od nevinného „Takovouhle večeri bys v hospodě neměl“ přes otravnější „Jak se ti sedí v křeslech od mé maminky“ či (přítom když si naléváme mléko) „Kdybys aspoň někdy došel nakoupit, se všim se musím tahat sama“, až po kupčení s vlastním tělem a se sexem. Jestliže po větě „Připadám si jako tvoje prادلena“ bouchneme do stolu a odejdeme s naším prádlem do laundramatu, přijde nám to vše líto. Vždyť my jsme při stavbě domu, kupování nového auta či kopání kanalizační přípojky, také netvrdili, že jsme manželčini zedníci, finančníci či kopáči. Jestliže však po prvním pohlazení nás manželka odbude a kupčíc se svým vlastním tělem, říká například: „Celý den pro mne nemáš vlídného slova a teď se líšáš“, museli bychom, chceme-li být consistentní ve svém jednání, se vykopat z postele a jet do bordelu, za milenkou nebo do ulic milenku hledat a tím atakovat samé základy manželství.

V uších mi už zní typický ženský nelogický protiargument: „Přece se nemusím vyspat s tím svým mužským, kdykoli on má náladu. Mám přeci právo být třeba unavená nebo nemít chuť“. Jenomže o to tu teď nejde. Toto právo jí nikdo neupírá. A kdyby řekla, že je unavená, nikdo ani necekne, ale ona kupčí. Ona de facto říká, že se se mnou vyspí jenom za to, když zaplatím formou slušného chování, a je jí jedno, že během stavby garáže jsem celý den neměl čas ani chuť na zdvořilostní fráze. Kupčení se sexem by bylo ještě opodstatnitelné, kdyby mi nevyčítala každou ženskou, za kterou se ohlédnou. Jak už bylo řečeno, na jídlo můžu jít do hospody, s prádlem do prádelny, ale co se sexuálními potřebami?

Zde se mě žena snaží zahnat do kouta, zneužívajíc moji solidnost a stavíc na faktu, že zahýbat manželce je nemorální a to že jistě neudělám. Jinými slovy, zneužívá mou dobrou vůli. To je podlost sama, a jako k takové se k ní má přistoupit.

Kapitola třicátá třetí

VDĚČNOST - VLASTNOST RYZE MUŽSKÁ

*Proto jsem se tak mladá vdávala, abych dělat nemusila
Chodská lidová píseň*

My muži máme vnitřní nutkání být vděční za vše, co pro nás někdo vykoná a co se vymyká běžným povinnostem bližního vůči bližnímu.

Tento pocit vděčnosti nás též nutí k tomu, abychom vděčnost projevili sami - penězi, protislužbou, závazností. Vděčnost nás svazuje a omezuje. Kvůli tomu, abychom nemuseli být zavázáni vděčností, se pokoušíme zvládnout sami věci, na které nestačíme, nebo neabsolvujeme věci, které bychom absolvovali rádi.

Tato vlastnost je však ženám naprosto cizí. Se samozřejmostí si nechají spravit porouchané auto („Ještě že jsou galantní muži“). Je pro ně samozřejmostí, že jim manžel postavil dům (tak co by mu z vděčnosti za to odpustily některé jeho prohřešky), se samozřejmostí se dopouštějí toho, co je popsáno v minulých kapitolách.

V kapitole „Tři kategorie žen“ jsme viděli, jak se alespoň zhruba dá stupeň jejich sobeckosti rozeznat v posteli. Sobeckost žen se rovněž projevuje přeceňováním jejich pracovních aktivit: „Co já všechno musím doma udělat a ty nehneš prstem, s ničím nepomůžeš!“ Ona skrz clonu svého sobectví nevidí, že zatímco ona myla nádobí, chlap ležel pod autem nebo opravoval střechu. Ona nevidí, že pět hodin její práce v kanceláři se rovná jedné hodině frmolu, kterou má její muž, pracující třeba jako ředitel filiálky, a že tento frmol mu trvá deset hodin denně.

Sobeckost se promítá i do pocitu vlastnictví manžela, kterým se snaží nahradit rovnoprávný vztah s mužem. Sobeckost můžeme vystopovat v odcizování dítěte otci (viz kapitola Syndrom odcizeného dítěte), v prosazování názorů na to, který televizní program se pustí či kam se pojedje na dovolenou. Důsledkem sobeckosti je i podsouvání nám již známého neopodstatněného pocitu viny, čehož následkem jsou výtky nejrůznějšího druhu. Sobeckost je i jedním z důvodů, proč ženy (prakticky) nemají potřebu skládat melodie a psát básně mužům. Proč také, vždyť za samozřejmost netřeba ani děkovat, natož skládat symfonie. Typicky sobecké výroky jsou „Kdybys mě měl rád, tak bys...“ nebo: „Tobě je úplně jedno, že já jsem nebyla už rok v divadle“, „Já se tady honím a tobě je to jedno,,, „Tobě na mě vůbec nezáleží,,. Neomylně svou sobeckost pak prozradí i výrokem: „Jsi sobec, že to dál nejde“. Víme již, že sobeckost, potažmo pak nepřejícnost, je často maskována tzv. žárlivostí. Velmi taktickým manévrem sobeckých žen je schovávání se za rodinu. „Když už to nechceš udělat kvůli mě, udělej to kvůli dětem“, „Už kvůli dětem bys měl nechat toho fotbalu“. (Naopak kvůli nim, abych je uvedl do světa, kde se žije, toho nechat nesmím). Pod pojmem rodina podsouvá nám žena starosti o sebe samu a o svou potřebu, kterou je buď líná zvládnout, nebo si ji neumí zorganizovat.

Člověk by si myslel, že když si vezme chudou holku (nebo chudou přivandrovalkyni - třeba Rusku), bude mu celý život vděčná, že ji vytáhnul z bídy, nebo si alespoň nebude moc vyskakovat. Tak to ale není. Tak by se choval mužský. Tím, že nikdy nic neměla a najednou přičichla k majetku, se stává rychlokvašnou dámou, prasečkářkou, které je všechno málo, která není s ničím spokojená a která si brzy začne myslet, že si zaslouží mnohem více. Samozřejmě, že se záhy začne chovat, jako kdyby jí všechno patřilo (Není to tak dlouho, co moje „drahá“ sundala ze zdi mé obrazy s poukazem, že to jsou pouhé reprodukce). Je paradoxem, že především holky, které už něco měly a mají a které už někde byly a něco viděly, se dovedou radovat z maličkostí, neohrnují nos nad věcmi, které jich „nejsou hodny“ a nebaží po pozlátku, které jim dříve bylo nedostupné.

Stejně tak by se čekalo, že ženská, které jen taktak „neujel vlak“, bude vděčná nadosmrtni tomu, kdo ji od této trapné a pro ženu smutné životní situace zachránil. Ale kdeže! Ona s chlapem, kterého jí pět minut po dvanácté seslalo samo nebe, zachází jak s onucí a kdo by ji neznal, snad by si doopravdy myslel, že na ni celý život čekalo někde deset princů.

Kapitola třicátá čtvrtá

SYNDROM ODCIZENÍ DÍTĚTE

Sobeckost se projevuje vždy tím způsobem, že sobec chce něco prosadit či získat bez ohledu na ostatní. Sobeckost některých žen jde tak daleko, že prosazují své zájmy i na úkor svých dětí, a v tomto případě sobeckost zatlačuje do pozadí i samotný mateřský pud, který je pro dítě podstatnou zárukou jeho správného vývoje.

Jsou případy, kdy u rozvodu je dítě svěřeno do výchovy matce právem, neboť otec je opilec, násilník či drogový „závislák“. Ale nastávají tisíce případů, kdy je matce svěřeno do péče dítě, které otec má rád, rád by je vychovával sám a hlavně mu velmi záleží na tom, co z dítěte bude a chtěl by se na jeho vývoji podílet. Matka ví, že přínos otcovy komponenty výchovy je neoddiskutovatelný a že bez něho bude dítě vychovááno omezeněji, než jak by tomu bylo za spolupůsobení otce. Přesto její sobecká zášť vůči otci zvítězí a začne otce, který pravidelně a v souladu s rozhodnutím soudu dítě navštěvuje, od dítěte separovat pod záminkami nemoci dítěte nebo tím, že prostě v určenou dobu s ním není doma apod.

Nedosti na tom, ona v něm systematicky a postupně vytváří nenávist vůči otci. Utrousí každý den dvě tři poznámky snižující otce v očích dítěte, povolí mu, co mu otec zakázal, a v dětské prosté dušičce náchylné k názoru tak vlivného životního souputníka, jakým je matka, se vyvine záporný vztah k vlastnímu milujícímu otci, pokud nechci přímo použít slovo nenávist.

Tento efekt byl v poslední době psychologicky zkoumán dětskými psychology po celém světě, kteří tento jev nazvali Syndrom odcizeného dítěte (Parental alienation syndrome) s jednoznačným závěrem - toto matčino chování má absolutně negativní dopad na vývoj dítěte.

Omluvitelné by ještě bylo, kdyby žena dítěti škodila živelně a nevědomky, ona to však provádí uvědoměle a svědomí si čistí takovými sobeckými omluvami, jako je např. věta: „Já chci vést nový život s někým novým a otec mé dcerky v něm nemá místo“. Ona chce, tak ať si dítě vyrůstá jako dříví v lese. Hlavně ona nesmí přijít zkrátka. Jiný argument: „Dítě má nového tatínka, žijeme jako rodina s mým novým přítelem a otec dítěte by v tomto novém schématu působil rušivě“. Úmyslně zamlčí, že tak zvaný nový otec má v 90-ti procentech také někde své děti z rozvedeného manželství a ty má rád. Úmyslně dělá, že neví, že novému mužskému záleží hlavně na jejím těle a její děti bere jako nutný přívažek. Jejím dětem nikdy nedá to, co by jim dal jejich biologický otec, o lásce vůbec nemluvě. A nejlepší způsob, jak prosadit svou, je odblokovat otce od dítěte. Milující otec se ovšem jen tak lehce nevzdá, a proto vyvoláním Syndromu odcizení dítěte oddělí dítě od otce ovlivněním dětské psychiky a takto zmanipulované dítě třeba samo zatelefonuje otci a sdělí mu, že se s ním nechce vídat a ať pro něj nechodí ...

Děti pro svůj plnohodnotný vývoj potřebují oboustranný vliv rodičů. Časová zaneprázdněnost už beztak snižuje počet hodin strávených hrou nebo kontaktem s rodičem na takové minimum, že je tragické toto minimum ještě dále dělit dvěma. Hlavně však polarita obou vlivů - velkorysost přístupu k životu pěstovaná mužskými na jedné straně i přehnaná pořádkumilovnost a úzkoprsost ženských na straně druhé - může dítěti přinést správné informace, z nichž si samo sestaví vyvážený úsudek, nacházející se někde uprostřed...

Kapitola třicátá pátá

MUŽSKÝ ČAS

Žena nikdy nepochopí, co je to mužův čas. Polyká ho jako limonádu, kolik ji ho dáte, tolik ho zhltně, ale sama nemá kdy, jde-li si koupit klobouk.

Jacob Wassermann

Ve svém sobectví dávají ženy rovnítko mezi hodnotou času mužů a svého času. Je nezajímá, že my za hodinu vyděláme pětkrát tolik než ony. Klidně pronesou: „Přitáhls z práce až v šest večer, tak ať tě ani nenapadne jít teď psát faktury na počítači. Já jsem na všechno sama, na celou domácnost, tak koukej taky něco dělat“. Neuvědomí si přitom, že moje hodina na počítači se nerovná hodině uklízečky, kterou bych měl místo toho doma dělat. Nechápe, že když mě nechá na pokoji, za dvě hodiny vydělám tolik peněz, že si může najmout uklízečku na celý den. To ale neudělá, protože:

a) by to bylo příliš surové zrcadlo její výkonnosti a pohledu do něj se bude snažit se za každou cenu vyhnout;

b) za ty peníze si koupí raději voňavku a patnácté šaty, čímž vyřeší i dilema plynoucí z sub a).

Kdyby připustila, že můj čas je cennější, příznivé ekonomické důsledky tohoto chování by sice rychle pocítila, ale to ji zas tak nezajímá (viz „Proč ženy nemají úctu k majetku“), více ji zajímá její já, aby náhodou nedělala víc než její partner, a protože je to pro ni výhodné, rozhodujícím kritériem intenzity a účinnosti práce je množství stráveného času. Z toho vyplývá i neochota přizpůsobit se časově mužovu harmonogramu. Příkladem za všechno budiž tento rozhovor: Muž: „V sobotu jedeme pryč, v pátek děláš do tří. Nemohla bys dojet do servisu vyměnit tu sjetou pneumatiku? Já přijdu z práce až někdy v sedm večer“.

Žena: „Nemohla, protože jdu k holiči. Jednou za uherskej rok jdu k holiči, tak mě s ničím neotravuj“. Tisíckrát můžete marně argumentovat tím, že holiče má hned vedle kanceláře a že tam tudíž může jít kdykoli, a nakonec si buď vezmete na pátek dovolenou, nebo se neodjede.

Obecně pak platí, že ženy pozřou mužským čas v neomezeném množství, nikdy ho nebudou mít dost a vždy nás budou zasypávat výčitkami, že jim ho věnujeme příliš málo. Je tedy bláhové se po této stránce snažit ženu uspokojit.

Kapitola třicátá šestá

KDO JE VLASTNĚ FLÁKAČ

...nazvěme manželství vzájemným používáním pohlavních orgánů a majetku.

Immanuel Kant

Známe to všichni. Vrátime se z tenisu, hospody nebo lyží a už máme na talíři, že se pořád někde flákáme, zatímco ona je na všechno chudák sama. Pomiňme nyní již diskutovanou otázku intenzity našeho a jejího vydělávání peněz a podívejme se, co to je to „všechno“, na které je sama. Zjistíme, že zatímco my jsme se někde „flákali“ (provozování nějaké záliby není ale nikdy flákáním) ona vyplela záhony, umyla okna a zavařila kompoty. Ale proč to dělala? Okna myla před 14 dny a kromě ní si nikdo nevšiml, že by propouštěla málo světla. Kompot si můžu koupit v samošce, beztak jich nikdy nesníme za zimu padesát a příští rok se polovina z nich vyhodí. A kvůli záhonkům, které po pravdě řečeno mi mohou být ukradené, také nehodlám přijít o turnaj.

Proč také raději sama nebo se mnou někam nevyrazila? Protože ji to nebaví, protože to neumí, protože nemá motivaci a protože ji více baví zaváret a rýpat se v hlíně. Ať si to klidně dělá, ale ať mi to nepodsouvá za práci. Je to jen snaha o naplnění jejího „neprogramu“, kterého se já odmítám zúčastnit. Já byl na volejbalu, ona ryla záhony. Ve volném čase ať si každý dělá, co chce. V mých očích je její činnost také zábavou. A jestli náhodou po celovíkendové námaze sklídí na záhoně mrkve, které si mohu za čtvrt hodinovou výplatu koupit v krámě, zavaří kompoty s konečným efektem úspory korunu třicet na kompot nebo omyje okna, aby před sousedkou vypadala příčinnivě, nemůže to vydávat za práci.

Kdyby totiž ve stejnou dobu lyžovala nebo hrála tenis, žádná práce by nikde nechyběla. Alespoň mně ne.

Kapitola třicátá sedmá

NEPODLÉHEJME SLABOSTEM

Někdy se stane, že ve slabé chvílce zatoužíme tu svou také někam s sebou vzít. Třeba na nějakou víkendovou akci. Čekali bychom u ní radostnou odezvu (kvůli tomu to vlastně děláme), zvláště, když má člověk denně na talíři výčitky, že je sobec a pořád si někam jezdí sám.

První zklamání zažijeme už při její první reakci. Ihned se totiž z pozice osoby, která mi má být vděčná, vmanévruje do pozice někoho, kdo mi udělá milost. Prohlásí třeba: „Dobře, ale musíš mně za to ve čtvrtek pomoci s nákupem a v pátek se musí vyjet později, protože chci jít ještě předtím k holiči“. Ale milost ji přece prokazují já - já si pořádně nezalezu, nezachlastám, nezalovím, nezablbnu, já utratím více peněz za méně zábavy, já budu omezován ve svém přirozeném rozletu a já se budu muset v neděli kvůli ní vracet domů, když ještě ostatní polezou nebo budou rozebírat průběh víkendu v místní restauraci.

Navíc, vmanipulováním se do pozice, že se vlastně uvolnila k něčemu, co jsem po ní chtěl, mě staví do situace člověka, který za všechno může a nese odpovědnost za případné nedostatky, počínaje nepřízní počasí, přes nevhodné ubytování až po uvedení do společnosti, která jí nevoní.

Místo očekávaného „Tady je krásně“ či „To je dobře, že jsme si vyrazili spolu“ uslyšíme velmi pravděpodobně remcání jako: „Koukej jaká je zima, to byl nápad, že jsem radši nezůstala doma“ nebo „To je hrozný, jak se vy chlapi mezi sebou bavíte, je mně z toho nanic“, případně „Ty se bavíš, lezeš si, a co já tady?“ A až se večer ve zpívající hospodě budeme koukat na její nudou nafrněný obličej signalizující: „Pojď už, prosím tě, odsud“, řekneme si: „Že já debil jsem tu krávu sem tahal!“

Kapitola třicátá osmá

NEOCENĚNÍ VELKORYSOSTI

Velkorysost mužů je pro ženy samozřejmostí. Spoléhají se na ni, kalkulují s ní, a hlavně - považují ji za něco samozřejmého, takže i po získání výhod se necítí být nikterak zavázány. Příklad: Chlap u rozvodu řekne: „Vezmi si to všechno - auto, byt, zařízení, případlo ti dítě, tak ať netrpíte nouzí“. Jednoho dne pak u ní zazvoní a požádá: „Mám příští týden nutnou služební cestu, nemohl bych si teď na neděli vzít kluka místo příští neděle?“ A bývalá manželka mu řekne, že ne. Neřekne si (manželka), že když chlap se k ní zachoval velkoryse, tak ona by teď alespoň náznakem se mohla zachovat podobně k němu. Ne, ona necítí tu potřebu, pro ni bylo předchozí mužovo jednání samozřejmostí, tak proč by ona měla teď ustoupit.

Aby si nepřipadaly tak hloupě, nazývají projevy velkorysosti galantností či mužskou pozorností, čímž z těchto vlastností činí něco naprosto přirozeného a nevýjimečného. Žádná si nikdy neřekne: „To jsem zase jednou dostala morální facku. Takhle frajersky bych se nikdy zachovat nedovedla“. Tohle je, bohužel, způsob mužského myšlení.

Kapitola třicátá devátá

MED KOLEM ÚST

Každý, kdo se někdy zabýval ukecáváním žen, ví, že velice účinnou zbraní je tzv. mazání medu kolem úst. Zdůrazňovat, jak je dotyčná inteligentní, nevšední, jaký má cit pro oblečení, jak úžasné zážitky jsme se od ní dověděli, jak dobře vaří kávu, zpívá, lyžuje, tancuje a tento výčet by mohl pokračovat do nekonečna.

I my mužští si v naší ješitnosti ledacos vyslechneme rádi, ale natolik zase nemáme zaslepený cit pro realitu, abychom v případě, že se nám prokazované lichotky diametrálně rozcházejí se skutečností, nezbystřili a neřekli si: „Bacha, tady něco nehraje“. Ne tak ale ženy. „On mě ten Angličan říkal jakou mám výbornou výslovnost ...“ chlubí se kamarádka druhé a je touto prázdnou lichotkou anglickým svědцем už napůl získána. „Kolega v práci mi dnes říkal jak mně ty nové šaty sluší, to ty by sis nevšiml“, vytýká manželka manželovi, myslíc si, jak špatně se vdala.

Ženy si většinou odmítají připustit, že vyřčené lichotky se nezakládají na pravdě, ale mají pouze jeden cíl: usnadnit jejich svedení. Z tohoto důvodu poslouchají raději lichotky týkající se jejich intelektu než lichotky týkající se jejich tělesných proporcí bez ohledu na to, že lichotky prvního typu jsou většinou naprosto nepravdivé. Protože ve své povrchnosti a nesoudnosti si vždy nějakým způsobem tu kterou lichotku zdůvodní („Ještě to s tou mou nadváhou asi není tak špatné“), nemusíme se prakticky obávat, že některá lichometnická tvrzení přeženeme a dostaneme se do trapné situace.

Naopak - čím více, absurdněji a častěji něco takového proneseme, tím více se v jejich očích přiblížíme ideálu „Prince“. Jak schizofrenně musí na ženy působit, že řekneme-li jim, že jsou sexy, znamená to pro ně nejvyšší lichotku a zároveň je ponižuje pocit, že jsou „pouhým“ sexuálním symbolem. Jak by asi na ženy, které ponižuje představa být degradována jen na předmět sexuálního zájmu mužů, působilo opačné prohlášení:

„Jsi inteligentní, moudrá, odvážil bych se s tebou podniknout jakékoliv dobrodružství, jenom po mě nechtěj, abych s tebou šel někdy do postele. To si nedovedu vůbec představit, v tvém případě mě tam nic netáhne“. Zajisté by se cítily uraženy a autora podobného prohlášení by nenáviděly.

Kapitola čtyřicátá

ZA POHLAVÍ DÍTĚTE JE ÚDAJNĚ BIOLOGICKY ODPOVĚDNÝ OTEC

Toto tvrzení je založeno na základním učebnicovém faktu o ženském a mužském genotypu. Krátce, mužský genotyp XY při meiotickém dělení dává vzniknout spermii X a Y. Ženský genotyp XX poskytuje pouze vajíčka typu X. Spojením spermie s vajíčkem vznikne tedy zygota buď typu XY nebo XX s pravděpodobností 1:1, podle toho, oplodní-li vajíčko spermie X nebo spermie Y. Z této úvahy plyne potom unáhlený závěr, že ženy biologicky poskytují pouze X pohlavní alelu a nemohou tudíž pohlaví dítěte v žádném případě ovlivnit.

Když v uplynulých staletích monarchové hodlali oženit syna, zkoumali vedle území a statků, které by sňatkem mohli získat, i rodokmen budoucí manželky, aby zjistili, s jakou pravděpodobností se v jejím rodě vyskytnou mužští potomci, aby byl s vyšší pravděpodobností zaručen mužský následník. To prozrazuje letitou empirickou zkušenost s tím, že ženy jistým způsobem mohou ovlivnit to, dorazí-li k jejich vajíčku spermie X nebo spermie Y.

Dnešní věda již stanovila a změřila váhový rozdíl, rozdíl pohyblivosti, citlivosti na pH a další faktory, kterými se od sebe oba druhy spermií liší. Stačí například nepatrná odchylka pH v poševních sekretech ženy, aby preferenčně hynuly nebo zpomalily postup spermie X a nešťastný otec toužící po synovi se po šesti dcerách dočká sedmé.

Kapitola čtyřicátá první

EKONOMICKÁ KRÁTKOZRAKOST

Už vím, proč tolik lidí baví štípání dříví. Tam je totiž výsledek vidět ihned.

Albert Einstein

Pohříchu ženy posuzují ekonomickou úspěšnost toho kterého počínu podle okamžitého zisku. Mají-li pohromadě pár tisíc, nejraději by koupily novou ledničku, pár hadrů na sebe a další věci, které už dlouho „nezbytně“ potřebují. Nepřesvědčíte je o nutnosti peníze investovat třeba do zřízení pokoje k pronajmutí a teprve peníze z nájmu začít utrácet, neboť ty se obnovují, zatímco utratíme-li rovnou peníze určené pro investici, zardíme všechny perspektivy.

Ve své krátkozrakosti jdou tak daleko, že koupím-li si například hokejku, jdu ji schovat k sousedovi, abych nemusel zdůvodňovat, kde jsem vyšetřil 500 Kč, které stála. Už vůbec bych ženě nevysvětlil, že může být z ekonomického hlediska vlastně ráda, protože budu-li celou zimu hrát každý víkend hokej, bude to stát těchhle 500 Kč. Budu-li místo toho trávit víkendy v hospodě nebo u milenek, přijde to naší rodinu na konci zimy na desateronásobek.

Kapitola čtyřicátá druhá

POPULACE STARÝCH BAB

Čerta se odžehnati muože, rač zlé baby uchovati, Bože staročeské přísloví

Vysoké procento mužů, mnozí i bez toho, aby si to uvědomovali nebo připouštěli, projevuje nejružnější ústupky ženám s jistou nadějí, že by z toho tzv. mohlo něco být. Stopařka nikdy nečeká na silnici tak dlouho jako stopař. Ve frontě na lyžařský vlek úsměv hezké ženy vyžehlí předběhnutí. Píchlá pneumatika, pokuta, nesení těžkého kufru a další věci, ze všeho se mohou ženy vyvléknout v případě, že muži z nich vycítí alespoň jednoprocentní šanci na postel. Samozřejmě, že z toho v 99 procentech nic není a většina mužů ani nepřizná, že by to kvůli tomu dělali. Hrají si na gentlemany a snad si ani biologickou podstatu svého gentlemanství neuvědomují. Aby si nepřipadaly tak nízce, vynalezly ženy slovo galantnost pro zdůvodnění výhod, které jim muži prokazují. (V případě galantnosti a okolností s ní spojených zarytě mlčí o rovnoprávnosti). Ženy těmto výhodám navyknou, začnou je považovat za samozřejmost a přestanou se starat o to, co všechno musí ostatní smrtelníci ovládat a překonat, aby se protloukli životem. Jde to dlouho, ale ne věčně. Jednoho dne sexappeal přestane fungovat. Přejde den, kdy dotyčná předběhne ve frontě a chlapi, kteří dříve jen zašveholili něco o tom, že mají času dost, se na ni usápnou: „Táhni na konec fronty, ty stará megero!“ Jednoho dne jí soused řekne, že teď momentálně nemá čas jí opravit televizi, a dosud na váze nešetřící řezník ji natáhne. Zkrátka kouzlo jednou přestane fungovat. Na tuto situaci však ona není připravena. Není navyklá shánět a platit instalatéry, čekat fronty a roztlačovat auto. Neumí si nic spravit, neumí vzdorovat každodenním projevům nepřízně okolností, před kterými jí teď už nikdo nechrání a které za ni nikdo neřeší. V jejím věku se již ani nepřizpůsobí, a tak vzniká populace starých bab, které zanevřely na celý svět. Dříve nacházely místo v domovních a uličních výborech, potratových komisích a moralizujících spolecích. Drbou své bližní na nárožích a pavlačích a stávají se zlými tchýněmi. (Všimněte si, že se neříká zlý tchán). Smyslem jejich života je škodit, zlehčovat a přezírat výkony mladších, tiše závidět a jezdit ve špičkách veřejnou dopravou, aby si vynutily na unavených, z práce se vracejících spoluobčanech projev úcty v podobě uvolnění sedadla. Statisticky přežívají muže - které utrápily - o 10 let a ještě berou vdovský důchod.

Kapitola čtyřicátá třetí

PŘEZÍREJME ŽENSKOU POVRCHNOST

Většina zdravých chlapů (a to je příčina naší tragédie) při prvotním kontaktování své budoucí partnerky dotyčnou posuzuje hlavně a především podle její vizáže. Co si budeme nalhávat, můžeme se přetřhnout kvůli atraktivní ženské nehledě na to, je-li blbá jak štoudev, či ne. A naopak, nehezké ženy si nevšimneme a nezažeháme k ní láskou, byť by to byl hotový poklad. Po čase soužití s tou kterou krasavici se však nutně její povrchnost prosadí. Po určité době přestaneme být tak zaslepeni, abychom nezačali postrádat hloubku povahy, nadšenost pro naše nápady a další vlastnosti, na které jsme si zvykli ve společnosti mužů. Sebekriticky zde musíme uznat, že v tomto ohledu se podobáme ženám čekajícím na Prince, přesněji řečeno, chceme po partnerkách, aby byly Princeznami.

K původnímu požadavku krásy dodáváme ještě další: aby to nebyla kráva. Tím ovšem po ní chceme, aby byla Princeznou. Pochopitelně, že toho dosáhnout nemůžeme a měli bychom si uvědomit, že intelektuální část našeho života můžeme pohodlně prožít s přáteli, a od žen požadujeme pouze to, co nám jsou s to poskytnout. Vyhňeme se tím nepříjemnostem vyvěrajícím z toho, že nám dotyčná svou povahou leze na nervy. To se ovšem snadno poradí, ale hůře provede, zvláště když se naši partnerce podaří nás od mužské společnosti odblokovat.

Kapitola čtyřicátá čtvrtá

KDO JE ROMANTIČTĚJŠÍ

Ač se to zdá na první pohled absurdní, jsme to my, muži. Navzdory tvrzení, že jsme cynici, kteří myslí jenom na to jedno, navzdory tomu, že mluvíme i jednáme hruběji, neurvaleji a sprostěji, jsme to my, muži, kteří jsme v 99-ti procentech autory hudebních skladeb a básní, neboť tímto způsobem odlehčujeme přemíře citu, který nás svazuje. Ženy zřejmě touto svazující přemírou citů netrpí. Proto nemají ve svých řadách Beethovny, Čajkovské, Dvořáky a nekonečnou řadu dalších skvělých mužů. Jestliže tvrdí, že v uplynulých staletích neměly možnost dosahovat takového vzdělání, jako muži (i když stovky nejruznějších komtes neměly po celý den nic jiného na práci, než brnkat na spinet a později na klavír), toto století, zvláště v poválečných letech jim přineslo dostatek možností, aby se mezi nimi zrodili Ježci, Gershwinové, Šlitrové, Beatles ... Nestalo se tak. Na vyprahlém podhoubí ženského srdce se může zrodit nanejvýš nějaká básnička nebo spisovatelka. Ale hudba si vyžaduje něco více. Ke složení árie Rusalky nestačí jen vzdělání a chuť. K tomu je třeba i přetékající srdce. Jenom muži jsou ochotni z přemíry citu svádět kvůli ženám pistolové souboje, utíkat za nimi z kriminálu a nechat se u nich dopadnout. Jsme to my, kteří uprostřed vlhého noci toužíme objímat se s naší drahou pod hvězdami, kam se ona ovšem nenechá vylákat z diskotéky, na které bude trdlovat, až do samého konce.

Jsme to my, kteří se chceme milovat na romantických místech bez ohledu na nepohodlí, jsme to my, kteří s přetékajícím srdcem trháme na louce květiny a trpíme steskem po naší milované, ocitneme-li se kdesi bez ní v krásném prostředí (zapomínajíc přitom na její každodenní přehmaty), v našich duších stále ještě zeje jizva z rozchodu, když už naše bývalá dávno spočívá v objetí někoho jiného.

Nemůže být povrchnějšího soudu, než když jsme ženami kvůli přímočarosti našeho jednání a drsnější mluvě označováni za cyničtější pohlaví. Jsme pouze pohlaví, které se méně přetvařuje.

Kapitola čtyřicátá pátá

DISKOTÉKA

Tento způsob zábavy již dlouhou dobu nachází velký počet vyznavačů (nechejme stranou úvahy, zda se jim líbí proto, že za ohlušující a neutuchající zvukovou bariérou v pohodě skryjí svou duševní vymaštěnost a mohou se projevovat jen svou povrchností). Vždycky, když jsem se na nějaké ocitl, bylo mně nápadné, že třeba z 500 převážně mladých lidí ve věku, ve kterém každá noc s partnerkou, natož noc, během které se tančilo, by měla logicky vyústit v pomilování se, se většina těch lidí chová naprosto bezpohlavně. Čekalo by se, že někdy kolem půlnoci začnou davy „tančících“ řádnout a odcházet do soukromí. Ne, ve 4 hodiny ráno jich tam z těch 500 bude 490. Ať mi nikdo neříká, že se do toho pustí v 5 ráno. A pak jdou do práce nebo domů. Takhle to asi není. Ale pak těch 90 procent mladých lidí po celém světě:

- a) není normální,
- b) není normální jen ženská část diskotékového osazenstva, protože chlapi tam přišli na lov, nejradyji by byli už o půlnoci s nějakou v posteli, aby další den ještě něco zastali, ale protože jsou všechny z „trdlování“ mimo, dělají jim chlapi, nemajíce jiné volby, kašpary až do konce.

Nikdo ať mi ale neříká, že je normální, aby vlahou letní noc 90 procent těch mladých lidí strávilo hopsáním.

Kapitola čtyřicátá šestá

MUSÍ NĚKDO PROHRÁT?

*Tato láska skončí manželstvím, jinak ti život osladím ...
Americká lidová píseň Careless love*

Strávím víkend s paní nebo dívkou. Jsme si sympatičtí, oběma se nám to líbilo. V neděli večer odcházím za svými povinnostmi (rodina, sport, firma atd.) a může se stát, že ji už nebudu mít buď čas nebo chuť nebo obojí znovu někam pozvat. Tento víkend zůstane v mých vzpomínkách zapsán jako něco příjemného, a ocitnu-li se v místech, kde jsem s touto ženou byl, sevře se mi srdce a nostalgicky si budu zblízka prohlížet vše, čeho jsme se tenkrát spolu dotýkali.

Ne ale tak ona. Ona se bude cítit podvedena. Až jednou přijde do těchto míst, budou pro ni představovat jeviště jedné z jejích proher. Řekne si: „Tady jsem jednou jednomu nalítla“. Proč? Vždyť tady strávila pěkný víkend, byla o tom přesvědčena a sama to i tvrdila. Co překvalifikovalo víkend z pěkného na šeredný? Že jsem ji potom už nezavolał? Proč existují v ženách pouze dva druhy pocitů - pocit toho, že je někdo zneužil pro vlastní potěchu, neboť nezapltil svou duší, a pocit vítěze, získavšího navždy dobyté teritorium, kterýžto pocit se dá v životě tak málokrát zažít?

Copak musí být o hrůzu ženskou někam pozvat, protože místo aby mi za to poděkovala, tak mi to jednou vyčte?

Kapitola čtyřicátá sedmá

NEZÁJEM O CIZÍ PROBLÉMY

*Dialog dvou žen se skládá ze dvou nezávislých monologů.
Miroslav Plzák*

Nejsem zdaleka první, kdo na tento fakt upozornil, a kupodivu ženy se za svou neschopnost (či neochotu) naslouchat jiným problémům než svým, nestydí. Ono jim to totiž vůbec nepřijde nenormální ani nemorální. Naslouchat druhému, snažit se jej pochopit a hledat řešení a pomoc, zasmát se pointě jeho vtípu a dále ji rozvést - to jsou vlastnosti, kterých ženám s přibývajícím věkem ubývá.

Nám mužům by to mohlo být jedno, pokud by ovšem tuto metodu ženy neaplikovaly i v rozhovorech s námi. Protože na to nejsem zvyklý, tak mě vždycky rozčílí, když třeba moje matka uprostřed mého líčení nějakého příběhu mi vpadne do řeči s úplně něčím jiným. Rozhovor pak vypadá asi následovně: Já: „Přistáli jsme helikoptérou na ledovci ve výši asi 4000 m. Většině z nás bylo z nedostatku aklimatizace špatně...“. Matka: „Ten televizní seriál Dallas je výborný, škoda, že mi včera tak lital obraz“. Nato já už ve vyprávění nepokračuji, protože je mi už po první minutě jasné, že ji mé zážitky vůbec nezajímají a že mě tady má jen jako záminku k pronesení vlastních myšlenek, a jelikož se jedná o mou matku, snažím se ji doposlouchat. Mezi dvěma ženami by ale tento typ rozhovoru pokračoval do nekonečna.

Jedna by třeba řekla: „Včera ke mně přijeli na dva dny mladý s vnučkama“. V této chvíli by chlap, když už by se dostal do málo pravděpodobné situace, že by se musel vybavovat s někým, na němž mu tak málo záleží, že mu jsou jeho děti i s vnučky ukradení, alespoň diplomaticky poznamenal něco k tématu, např.: „Jak jsou velcí?“ nebo „Co studují?“ Oslovená žena však nedopřeje té druhé ani to málo a opáčí na to: „Já jsem si vám včera k večeři ohřála párky, které jsem koupila v tamtom novém řeznictví na rohu a ty vám byly tak dobrý ...“. Ta první ženská zase pochopitelně neřekne nic v tom smyslu, jestli byly tenké, tlusté nebo liberecké a co si udělala k tomu. Ne, ona ji totiž neposlouchá; nebo poslouchá, ale nevnímá, neboť zatímco ta druhá mluví, přemýšlí, co jí zase sdělí, až ji pustí ke slovu. Mnohdy je to tak trapné, že spustí svou ještě dříve, než ta první dokončila větu, využívši toho, že se jen nadechla, nebo jí zaskočilo.

Tento projev neurvalé neúcty ženským vůbec nevádí a neuráží je, protože v ní vyrůstají. Je přeci zajímaví stejně jen prkotiny; z nich se podle nich skládá svět, ne z principiálních věcí. A navíc, přece nebudou jedna druhou kritizovat za vlastnost, kterou mají samy.

To, co drtivou většinu chlapů táhne do hospod, není chlást. Chlást je jen doprovodný efekt či záminka k tomu, aby si normálním způsobem mohli popovídat. To je sice něco na první pohled naprosto obyčejného a přesto doma nedostupného. I pro tu ženskou je milosrdnější, když uslyší: „Jdu na jedno pivo“, než kdyby jí chlap vpálil: „Jdu si popovídat s lidmi, kteří mě poslouchají a snaží se mě pochopit“.

Kapitola čtyřicátá osmá

KDO JE VLASTNĚ SOBEC

Protože se toto téma implicitně vine celou knihou, považuji za nutné je samostatně zdůraznit.

Stejně jako „Chyťte zloděje!“ křičí nejčastěji zloději sami, na sobectví druhých poukazují nejčastěji ti nejčistokrevnější sobci.

Uvedme několik často slychaných výroků žen:

- a) „Je od tebe sobecké, že kamarádi jsou ti přednější než rodina“ (u těch nestydatějších slycháme rovnou - přednější než **já**).
- b) „Jsi sobec, že ve svém jednání nebereš ohledy na mě“.
- c) „Jenom takový sobec, jako ty, se může válet v posteli, když já mám tolik práce“.
- d) „Já nevím, co dřív, a ty, sobče, si lítáš po tenise“.
- e) „I v posteli se chováš sobecky“.
- f) „Pojď už domů, mě už to tady nebaví. Ty se dobře bavíš s kamarády, ale co já tady, na to ty sobče nemyslíš. Ještě se tomu chechtej!“.

Muž je zkrátka v očích ženy sobcem, kdykoliv jeho jednání nevyhovuje jejím představám, většinou samozřejmě sobeckým.

Rozeberme si však uvedená prohlášení, po nichž by se chlap, takto nařčený ze sobectví, málem i zastyděl, a přepišme je do ekvivalentních výroků, ovšem v čitelnější formě. Dostaneme:

- a) „**Já** jsem tady ta, které se má věnovat veškerá pozornost a uráží mě a štvě, že mám v tvých kamarádech konkurenci,“.
- b) „Jak to, že na prvním místě se nestaráš o to, jestli **já** něco nepotřebuji?“
- c) „Jak tě může napadnout se v sobotu dopoledne dospávat, když **já** jsem se rozhodla uklízet?“
- d) „Ty si jedeš na tenis ausgerechnet teď, když **já** chci, abys tady byl“.
- e) „**Já** jsem tady od toho, aby se mě dělalo pomyšlení a nezajímá mě, že jsi unavený, musíš ráno vstávat a nebo že by ses chtěl také jednou rozvalit a užívat si jako nějaký paša“.
- f) „Když jsem tady **já**, tak se máš věnovat mně a ostatní ti mají být ukradeni. A odmítáš-li se tím řídit, jdeme pryč!“

Po této analýze už není pochyb, kdo je tady sobec. A stejně, jako se přistižený zloděj mnohdy upřímně diví, když má být potrestán („To přece není moje vina, že nemají kolem zahrady plot!“), stejně se diví i ženští sobci, jsou-li ze sobectví nařčeni.

A chlapi, zvyklí hledat chyby především v sobě, jim na tuto nelogickou argumentaci často naletí.

Kapitola čtyřicátá devátá

PO SOULOŽI

*Manželství stojí za pendrek, i když se vydaří
Z Podkrkonoší*

Už staří Římané říkali, že ... post coitum omne animal triste est (po souloži je každý živočich smutný) a tragiku pozorovaného jevu se snažili zlehčit dodatkem: ... praeter gallo, qui cantat (kromě kohouta, který si zpívá). Zřejmě již i oni se nedovedli vyrovnat s trapnou „dohrou“ a to, že žena po souloži překáží věděli i bez osvětových vtípů. Měkčí povahy z hrůzy před vlezlostí „dohry“ raději souloží pouze ve veřejných domech, kde je této trapnosti tamní pracovnice milerády ušetří.

Všichni psychologové, sexuologové a odborníci píšící příručky a průvodce pro předmanžele a manžele se však tváří, jako by se nechumelilo a upozorňují nás, že nejdůležitější je „pět minut před“ a „pět minut po“. Zamlčují přitom, že se zabývají výhradně mentalitou žen. Co si ale budeme povídat.

Chlap, který si své odbyl, ihned ztrácí motivaci i omluvu pro to, aby dělal dále ze sebe kašpara, kecal a poslouchal nesmysly, přitakával na něco, s čím nesouhlasí a hladil ženskou, kterou nejen, že už nechce dalším hlazením rozrajcovat, ale jestli je rozhicovaná, potřebuje, aby co nejrychleji ochladla. Přeje si, aby nenabyla dojmu, že si tou kašparádou před půlhodinou nějak zvlášť zadal a hlavně - potřebuje vypadnout, jak to známe již z problému analyzovaného v kapitole „Jak odsud?“ Do hospody, na trénink, spát, na ryby, k počítači, na fotbal a Bůh ví kam ještě.

Ale ona mu vrní v náručí, pitvá se v nesmyslech a vytváří nepříjemně těsnou a přitom jaksi posvátnou atmosféru, z níž okamžitě utéci je sice naším nejvroucnějším přáním, avšak zároveň si uvědomujeme, že bychom se tím dopustili určitého znesvěcení a barbarství.

Všechny sexuologické příručky se babrají stavem ženy před, při i po. Zabývá se ale někdo duševní krizí chlapa, který leží se ženskou třeba někde ve stanu, všechno si i k její spokojenosti odbyl, ze svého pohledu je tu už tedy zbytečný, na hřišti jsou slyšet údery volejbalového či nohejbalového míče, v hospodě cinkot púllitrů, kytara a on - leží a předstírá, že všechny tyto vábničky se ho netýkají, že teď bije jeho srdce jen pro tu, kterou drží v náručí, a ona tomu věří! Kdyby jí řekl o minutu dříve, než vyžaduje tušená slušnost: „Tak čau, támhle už na mě čekají kluci“, rozbředla by se, vyčetla by mu, že jí má jenom do postele a on to dobře ví. Na to ovšem dobrák chlap nemá nervy, to raději pár setů oželí. „Že já vůl jsem to nenechal na večer“, říká si rozmrzele, když už je pozdě.

Proč je ta ženská tak sobecká a neřekne mu: „Hele já moc dobře vím, že už jsi zase duchem támhle u kamarádů, tak zmiz!“ Neví o tom? Anebo spíše ví, ale zneužívá jeho dobrotu s cílem prodloužit tu krátkou chvíli, po kterou se může bahnit ve své nepostradatelnosti? Proč nás nechávají v tomto ohledu psychologové na holičkách? Proč o tomto jistě důležitém a tisíce chlapů trápícím fenoménu nepojednají? Asi proto, že se automaticky předpokládá, že všechno překousneme.

Kapitola padesátá

RODINA - BEZEDNÁ STOUPA NA PENÍZE

*Oženit se v našem monogamickém světadílu není než rozpúlit svá práva a zdvojnásobit povinnosti
Arthur Schopenhauer*

Ve svém sobectví posuzují ženy svou situaci a své štěstí ne podle toho, co mají, ale podle toho, co ještě nemají. Protože v jednom lidském životě všechno mít nelze, je marné snažit se je v tomto ohledu uspokojit. Dejte do domácnosti 5.000 Kč měsíčně a ona bude nadávat, že je to málo, protože nemá na šaty, na pořádné jídlo a na inkaso. Dávejte do domácnosti 10.000 a pak bude nadávat, že na tomhle sporáku už se nedá vařit, mrazák je příliš malý a televize málo barevná. Dávejte tedy 30.000 a bude zase nespokojená, tentokrát třeba s dosud pojízdnou škodovkou a s lyžováním v Peci místo v Ga-Pa. Dávejte jí 100.000 a začne pošilhávat po vile. Až ji bude mít, bude nespokojená, že nemá peníze

ani na zařízení zimní zahrady (ať je to co chce, vždycky to je „ani na“), o kuchyni a vůbec odpovídajícímu zařízení vily chudák raději pomlčí.

Pochopitelně, že při osočování manžela z neschopnosti pořádně se postarat o rodinu (kde definice pořádného postarání se je závislá na tom, co ona právě potřebuje) vhodně poslouží i děti pomocí nám známého „Když už ti nezáleží na mně, tak aspoň kvůli těm dětem by ses mohl snažit“.

Tím se podsouvá třeba lékaři, učiteli, profesorovi, vědeckému pracovníkovi a vůbec všem, kteří vykonávají náročnou práci bez finančního ohodnocení, že jsou to neschopní flinkové a budižkničmové. Musíme si však uvědomit, že když přinese domů o 20.000 více, bude manželka frňat zase. Zároveň urážlivým a přehlíživým přístupem k manželovým počínům, za které je svým okolím uznáván a obdivován, v něm vyvolává touhu najít si jinou ženskou, která se na svět nedívá jen prizmatem peněženky.

Udělejte si radost a kupte si např. z peněz vydělaných přes víkend na melouchu nebo za peníze stržené za prodej sbírky známek zděděné po otci rybářský prut. (Schválně uvádím příklady příjmů, na které ona nemá morální nárok, neboť chlap k nim přišel tak říkajíc nad rámec rodinného rozpočtu a nad rámec jeho povinné úlitby rodině). A buďte tak blbí a rozdělte se o svou radost s manželkou, která samozřejmě neuznává jiné morální kodexy než „Jsi můj manžel, tak se starej a plat“. Bude-li mít dobrou náladu překoná se a řekne, jak je ten prut pěkný. Ale dlouho v sobě nevydrží dusit zášť vůči prutu, který symbolizuje její nekoupený klobouk, a proto vám to dříve nebo později vrátí (pochopitelně maskováno dětmi): „Hlavně, že máš nové pruty. Že děti chodějí do školy jako trhání, to je ti jedno“. Je zbytečné se s ní přít a oponovat argumenty, jako že ona v životě nevydělala ani grešli navíc nebo jí počítat ty statisíce, které jste za ta léta do rodiny vrazili, v bláhové naději, že se chytne za nos a řekne: „Máš pravdu To jsem si neuvědomila. Že se já husa nestydím“.

Víme přece, že to všechno bylo pro ni samozřejmostí. A protože všeho bylo a bude vždycky málo, není nic sobeckého, když do rozpočtu zahrneme i sebe. Chlap, který odolal manželčíným uzurpacím času namířeným proti jeho zálibám by neměl se zálibami skončit (a předčasně se stát starým dědkem) z důvodů jejich nepřiměřených finančních nároků. Pokud rodina má (neděravou) střechu nad hlavou a peníze na jídlo, dopravu, ošacení a nějaké ty výdaje na děti, postaral se chlap v našich podmínkách už dostatečně. Neměl by proto ustavičnými výčitkami znejistět a nechat se zviklat a měl by si dávat určitý obnos stranou, aby až jednou kamarádi zavolají, že jedou na Chopok, mohl jet také, bez potupného doprošování se manželky a bez vysvětlování, kde na to vzal peníze. Co je jí po tom.

Kapitola padesátá první

VZPOURA PROTI PŘÍRODĚ

Je těžké se vzepřít zákonitostem přírody, dlouhodobě je to pak úplně nemožné. Člověku nelze dlouhodobě žít bez kyslíku, nemůžeme se na delší dobu podchladiť ani přehřát, musíme poslouchat přírodu i z hlediska toho, co nám určila za výživu, a nepokoušet se žít třeba slámou, na jejíž trávení nemáme patřičné enzymy.

Statisíciletý vývoj situoval Negry do Afriky, Eskymáky na sever, hrošíka liberijského do bahnisek a zmiji písečnou do písku. Jakákoliv snaha o vzepření se přírodnímu procesu končí fatálně.

Přišla však doba, kdy se ženy začínají vzpírat své tisíciletými určené roli. Začínají své mateřství, péči o rodinu, bytí předmětem sexuálního zájmu mužů a opatrování domova považovat za něco méněcenného a nejrůznějšími formami - od pokusů otrávit mužům jejich touhu něco dokázat po zvláště v USA rozšířené zanedbávání výchovy vlastních dětí ve jménu budování kariéry - se proti této roli, pro niž jsou nenahraditelné, bouří.

Stejně jako výměna přírodou určených biotopů mezi hrošíkem liberijským a zmiji písečnou (které by to vůbec nenapadlo) nebo odchod Negrů do Grónska a Eskymáků do Afriky (některého by to

napadnout mohlo, ale ihned by to zavrhl jako blbost) by nemohla dopadnout dobře, nemůže dobře dopadnout (a ani nedopadá) ženská snaha o život v mužském stylu. Ony to některé dotáhnou až na generální ředitelky Ostravsko-karvinského revíru, ale ať mi nikdo neříká, že jsou šťastnější než ty, které doma ve vyluxovaném obýváku očekávají se svačícími dětmi příchod a pohlázení manžela. Ty jsou ale konec konců nešťastné také, neboť už si přičichly k „moderní době“.

Aby zdůvodnily své proti přírodě směřující snažení, snaží se nám ženy podsunout, že role, jakou jim společnost vymezila, není přirozená, ale že doplácí na výchovu matek a babiček. Budou vám vykládat, že jsou špatnou výchovou posledních dvou až tří generací žen, nutících je hrát si s panenkami a kluky na vojáky, do této role vmanévrovány a že se zde v žádném případě nejedná o tlak přírody. To je ovšem typická ženská polopravda, nebo spíše promilopravda, dáme-li do poměru jimi zmiňovaných posledních pár generací se všemi generacemi řekněme od doby železné, období, od kterého mají historici už poměrně dobrou představu o sociální struktuře lidské společnosti. Kdyby totiž feministky měly pravdu a současný stav dělby práce mezi mužem a ženou byl jen párgenerační módní výstřelek, který ony, feministky musí odstranit, sama příroda by jej už dávno časem odstranila, jako odstranila ostatní dočasně módní a přírodě se přičící výstřelky, jako bylo lámání nártů děvčátkům vznešených rodin ve staré Číně, zvracení při středověkých hodokvasech navozené lechtáním perem v krku, stahování se šněrovačkami atd.

Ne, to není výchovou matek a babiček k panenkám. Tak se to táhne přes středověk a starověk do doby železné a možná ještě dále. Dnešní postavení ženy je, stejně jako vše v přírodě, důsledkem tisíciletého vývoje. Bouřit se proti tomu je nesmysl.

A i kdyby ženy dosáhly toho, po čem nyní touží, tj. aby je chlapi přednostně měli rádi ne kvůli jejich tělu, nýbrž kvůli jejich niterným schopnostem, znamenalo by to Pyrrhovo vítězství. Zahubily by totiž lásku. Ani to si ovšem příroda nemůže dovolit dopustit.